EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI: 15 10 ARALIK 1976–250 Krş.

FAŞİST İŞGALLERİ KIRIYORUZ.

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Bugün acil görev, anti-faşist mücadelenin programının oluşturulmasıdır. Her köyde, mahallede, kasabada, şehirde halk güçleri kendi bünyelerinde ve kendi aralarında faşizme karşı mücadele için eylem programlarını ortaya koymalı, tartışmalı ve mutlaka ortak noktalarda anlaşmalıdır. Bugün, devrimci gençler, faşist işgalleri kırma yolunda emin adımlarla yürüyor ve bir bir bu işgaller kırılıyor. Devrimcilerin doğru politikası aynı zamanda tüm revizyonistlerin ve oportünistlerin suratına şamar gibi iniyor. Bu sayıda AYÖD'ün ve Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun görüşlerine geniş yer ayırdık. Ülke çapında bu politikanın uygulanması anti-faşist mücadelede yeni bir ileri adım olacaktır.

Bu sayımızda Modern Revizyonizmin görüşlerini ele alan "Sosyalizme Barışçıl Yoldan Geçit Yok" yazı dizisinin üçüncü ve son bölümünü yayınlıyoruz.

Geçen sayımızda bazı dizgi hataları var: Sayfa 4 de 2. sütun 4. satırda "içinde" yerine "içnde", sayfa 7'de 3. sütun 42. satırda "korunmasını"yerine "korunmsını", 7. sayfa da 1. sütun 56. satırda "emperyalizmden" yerine "emperyalizden" ve 10. sayfada "KSD'-nin Sefaleti" yazısında 3. sütun 4. paragrafta "bunu à la Kievsky yorumlamak"sözcükleri "bununla Kievsky yorumlamak" şeklinde dizilmiştir. Düzeltir, özür dileriz. Ayrıca, 10. sayfada Lenin'den yapılan alıntı "İngilizce orijinalinden" diye geçmiştir. Bununla İngilizce Sovyet baskısı kastedilmiştir.

Devrimci Selâmlar.

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK

Geçmiş Hareketin Sağlıklı ve Gerçek Bir Değerlendirmesi Ancak Devrimci Bir Hareket Tarafından Yapılabilir.

BİR DEVRİMCİ ARKADAŞ, VATAN GAZETESİ'NDE BİR SÜREDİR YAYINLANAN "SOL KENDİNİ ANLATIYOR" DİZİSİYLE İLGİLİ OLARAK VATAN GAZETESİ'NE GÖNDERDİĞİ MEKTUBUN BİR NÜSHASINI BİZE DE İLETMİŞTİR. AYNEN YAYINLIYORUZ:

Bir süreden beri Vatan Gazetesi'nde "Sol Kendini Anlatıyor" başlıklı bir yazı serisi yayınlanıyor. Mevcut legal "sol" partilerin sözcüleri ve özellikle de 1971 dönemi içinde ortaya çıkmış bulunan çeşitli örgütlenmelerin içinde yer almış ve "dava"larda yargılanmış kişiler görüşlerini anlatmaktadır. Bu bir bakıma doğal karşılanabilecek bir durum. 1971 hareketleri içinde yer almış kişilerin tek tek bugün neden ve nasıl düşündüklerini öğrenmek faydasız bir şey sayılmayabilir. Ancak, söz konusu yazı dizisinin ortaya çıkardığı bir başka görünüm vardır ki biz asıl bu konu üzerinde durmak istiyoruz. Çeşitli davalarda yargılanmış bir çok kişi "geçmiş" hakkında görüşlerini açıklarken, içinde yer aldıkalrı örgütler adına konuştuğu şeklinde bir görünüm ortaya çıkmaktadır. Yazı dizisinin hazırlayıcısı Nihat Behram'ın kendi amacı ne olursa olsun bir davada yargılanmış bir kişinin "Sol Kendini Anlatıyor" diyerek "takdim edilmesi" bu görüntüyü kendiliğinden yaratmaktadır.

Üstelik bazı kişiler konuşmalarını ve değerlendirmelerini yaparken özellikle o örgüt adına konuştuğu izlenimini yaratmak için özel bir çaba da sarfetmektedirler.

Bu sahte görünüm, görüşlerin geçmişin tek yanlı bir değerlendirmesine, bir karalama ve inkâra ulaştığı noktada özel bir önem kazanmaktadır. Öyle ki bu red o örgüt adına bir özeleştiri havasıyla sunulmaktadır. Devrimci görüşler reddedilmekte, onun yerine sosyal emperyalizm safsatalarının basma kalıp bir tekrarından başka bir şey olmayan yanlış düşünceler ikame edilmek (yerine geçirilmek) istenmektedir.

Yazı dizisini ve sorumlusunu gerçeğe uymayan bir görüntüyü yaratması açısından eleştirmek gerektiği inancındayız.

Ülkemiz solu bir yenilgi sonrası dönemin özelliklerinin en ağır bir şekilde hissedildiği bir süreci geçirmektedir. Bugün kısmen tamamlanmakta olan bu süreç kendi içinde yenilgi döneminde ortaya çıkan idealizm ve davayı inkar eğilimlerinin ağır etkilerini taşımaktadır. Yenilgi dönemleri felsefi idealizmin çeşitli biçimlerini ve özellikle sübjektif idealizmi körükler. 1971 dönemi davaları bu tür olayların sansasyonel biçimlerini de ortaya çıkardı. Bu eğilimler "zindanlarda yaratılan" tüm düşünce akımlarında şu veya bu biçimde az veya çok yansır ve yansımıştır. Bir çok kişi doğrudan davayı inkar eğilimine kapılmasa bile o felsefi idealizm havası içinde etkilenir ve etkilenmiştir. İşte, yazı dizisinde geçmiş adına konuşan bir çok kişide bu etkiler en açık bir biçimde kendisini göstermektedir.

Devrimci düşünceler reddedilirken ileri sürülen "kanıt"larda bunu izlemek mümkündür. Yanlış hatırlamıyorsak, geçmiş adına konuşanlardan biri inkarcılara karşı çıkar ve onlarla boğuşurken çıkış noktamızın aynı olduğunu zamanla farkettik biçiminde bir değerlendirme yapıyordu. Geçmişi küçük burjuva maceracılığı şeklinde değerlendirme şu veya bu biçime bürünmüş bütün red eğilimlerinin odak noktası olmuştur.

Bugüne kadar, yazı dizisinde ortaya atılan geçmiş eleştirilerinin tümünün çıkış noktası bize göre bir ve aynıdır. 71 dönemi içinde ortaya çıken felsefi idealizm ve davayı red eğilimlerinin ortaya koyduğu öncüller. Bu öncüllerin oluşturduğu tartışma platformunda (o eğilimlerin etkileri altında) halen bir çok kişi; bir yandan davalarda Demirel'in yurtseverliğini anlatmaya koyulanlara karşı çıkmaya uğraşırken öbür yanda onların eleştiri noktalarına (cuntacılık, maceracılık, narodnizm, "Kemalist"lik vb.) takılıp kalmış ve tek çıkış yolunu bir uluslararası akıma sığınmakta bulmuştur.

Böyle bir çıkış noktasının geçmişi değerlendirişte ne kadar sağlıksız bir mantığa dayanacağı konusunu bir yana bırakalım.

Bizim asıl üzerinde durduğumuz böyle eğilimlerin ortaya çıkardığı geçmiş "eleştirilerinin" tüm bir harekete mâl edilmesine yolaçan görüntüdür.

Örneğin yukarda değindiğimiz eğilimlerin etkisinde kaldığını bildiğimiz bir "zat" yazı serisinde hareketi temsil üslubu içinde "bildiğini" okumuştur. Tam bir sorumsuzlukla, hareketin örgütsel birliğinin kalmadığı, bu nedenle "okuduklarının" kendini bağladığı şeklinde bir açıklamaya gerek "görmeksizin".

Bizim burada söylemek istediğimiz ve de yazı serisine ve sorumlusuna yönelttiğimiz eleştiri de bu kadardır.

Geçmiş hareketin örgütsel birliğinin ve yapısının ortadan kalması, dağılması nedeniyle kişilerin görüşlerinin kendilerini bağladığı ve de bir hareket adına kabul edilemiyeceği...

Ve belki bir de hareketin sağlıklı ve gerçek bir değerlendirmesinin ancak devrimci bir hareket tarafından yapılabileceği...

Saygılarımızla.

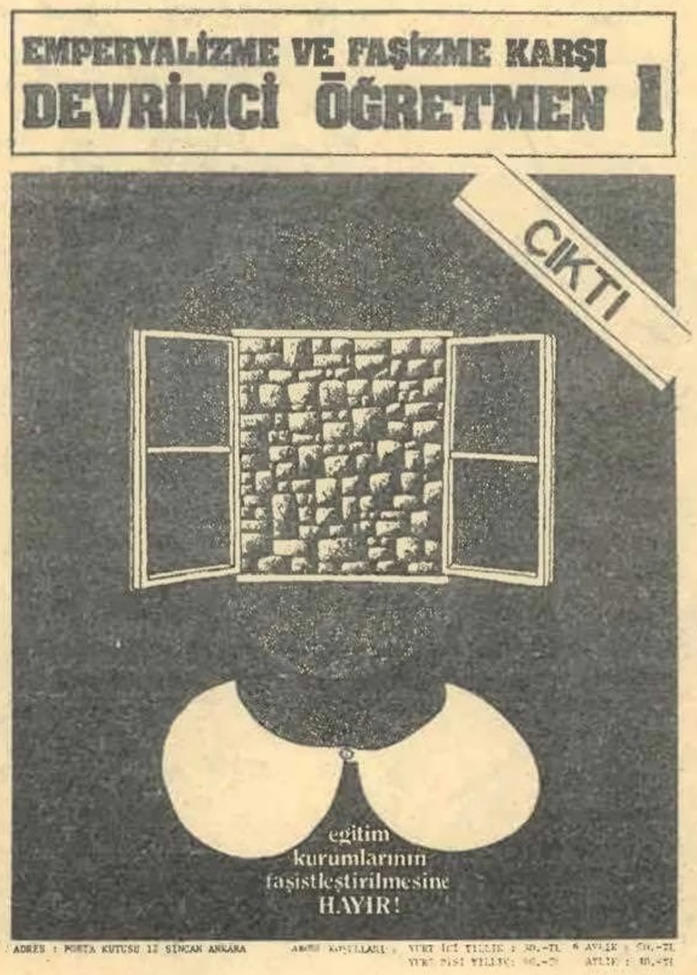

DEPREM DEĞİL KATLİAM.

Biz ezilen kürt köylüleri
Bir ulus olarak ezilen, horlanan
Bir yoksul köylü olarak sömürülen
Öldük yine binlerle
Muradiye'de,
Çaldıran'da,
Erciş'de, Özalp'de...

İktidardaki bir avuç zorbanın, oligarşinin, bilinen siyaseti sonucu, milli zulümle yaşamak zorunda bırakıldığımız çerden çöpten evlerimizin altında kalarak. Daha da acısı, deprem sonrasında, aç açık kalarak, açlıktan soğuktan öldük. Bizim için ölüm olan deprem onlar için sadece bir reklâm, propoganda kaynağı oldu. Bir türlü elimize geçmeyen "yardımlar"ın reklâmı yapılıp durdu, "güçlü devlet", "kerim devlet", "devlet baba" tabloları çizildi radyoda, televizyonda, gazetelerde. Devlet? Kimin devleti? Devlet kurma hakkından yoksun olanların devleti olur mu hiç? Ekmeğimizin, can güvenliğimizin, demokratik haklarımızın, dilimizin, kültürümüzün, canımızın gaspedilmesi maskelenmeye mi çalışılıyor bu reklâmlarla? Üzerimizdeki faşist baskıların, milli zulmün aracı olan jandarma ve polise sempati yaratılmaya mı çalışılıyor bu reklamlarda? Yoksulluğumuzun ezilmişliğimizin yaratıcısı olan oligarklar yardımsever, insancıl kurtarıcılar rolünde gerdan kırıyorlar sahnede...

Besbelli "olağanüstü durum" ilân etmeleri depreme uğrayanların esenliğine verdikleri önemden değil. Evlerimizin çöküşünün kendi düzenlerinin çöküşüne dönüşmesinden korktuklarındandır.

Evimizi başımıza yıkan doğal afet değil!

Evimizi başımıza yıkan: Bir ulus olarak varlık nedenimize göz dikenlerin, yoksul köylü olarak iliğimize kadar sömürenlerin melaneti; onlar yüzünden bir çırpıda yıkılabilen evlerde oturmuşluğumuz...

Öldük! Kavgamızın orta yerinde ölmüşçesine temiz ve anlamlı. Daha da öleceğimizden başka. Ama biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde. Eskinin yıkıntıları üstüne kendi düzenimizi kurana dek...

DERGİMİZİN YAZIŞMA ADRESİ DEĞİŞMİŞTİR. TÜM YAZIŞMALARDA AŞAĞIDAKİ ADRESİN KULLANILMASI GEREKİYOR:
Faruk Yüksel. P.K. 207 Kızılay / ANKARA

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.- TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.- TL.
Abone olmak için FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601'e para yatırılması yeterlidir.

Sahibi ve Sorumlu Müdür: FARUK YÜKSEL
Yazışma Adresi: P.K. 207 Kızılay / ANKARA
BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI:
Hasan ÜRESİN - Kestelli Cad.
Harputlu İşhanı P / 20 — İZMİR

EYLEM DİSİPLİNİ, EYLEMDE BİRLİĞİN ÖN KOŞULUDUR.

"FAŞİZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ MÜCADELENİN GÖREVLERİYLE YÜKLÜ DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ ARASINDA BİR BAŞKA YANLIŞ EĞİLİME DAHA DEĞİNMEK İSTİYORUZ. BİR TARAFTA HALKIN SESİ DERGİSİ *FAŞİZME KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN AYNIDIR DİYE YAZIYOR VE SOL HAREKET İÇİNDE AYRILIKLARA ZOR METODLARININ SOKULMASINA DAVETİYE ÇIKARTIYORLAR. DİĞER YANDA* KİTLE GAZETESİ *VE TSİP'LİLER DE* "GOŞİZME, MAOİZME" *KARŞI MÜCADELE, FAŞİZME KARŞI MÜCADELE İLE AYNIDIR DİYEREK ONLAR DA AYNI YOLU TUTUYORLAR. SOL HAREKET İÇİNDE FARKLI DÜŞÜNCELERİ BULUNMASI, AYRILIKLARI OLMASI KAÇINILMAZDIR. İDEOLOJİK AYRILIKLARI VE ÇELİŞKİLERİ ÇÖZÜLME YÖNTEMİ, İDEOLOJİK MÜCADELEDİR. HALKIN SESİ YAZILARI BU MESELEYİ TEHLİKELİ BİR ŞEKİLDE SAPTIRMAKTADIR. FAŞİZME KARŞI MÜCADELE, REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ AMA, "AYNI" DEĞİLDİR. ONLAR, REVİZYONİZM EŞİTTİR BURJUVA İDEOLOJİSİ DÜZ MANTIĞININ BİR DEVAMI OLARAK; REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE, FAŞİZME KARŞI MÜDAHALENİN AYNIDIR DİYEREK, "*DÜNYAYI AK VE KARAYA BOYUYORLAR! "(EVET BU DİLLERİNDEN EKSİK ETMEDİKLERİ SÖZÜ BİRAZ ANLAMAYA ÇALIŞSINLAR) AYNI ŞEYLER GOŞİST,ANARŞİST,MAO İST V.B.GİBİ BURJUVA KÜFÜRLERİNİ DİLLERİNE DOLAYAN FAŞİST BOZKURTLAR VE MAOCU BOZKURTLAR DİYEN, DEVRİMCİLERE DİSK MİTİNGLERİNDE OLDUĞU GİBİ SOPALI, ZİNCİRLİ SALDIRILAR DÜZENLEYEN TSİP, TİP V.B.LER İÇİN DE SÖYLENEBİLİR. BU TÜR TEHLİKELİ SAPITMALARIN DOĞURACAĞI SAKAT GELİŞMELERİN DİLLERİNDEN HİÇ DÜŞÜRMEDİKLERİ PROVOKASYONA SON DERECE AÇIK BİR ORTAM YARATACAĞINI HATIRLATMAK İSTERİZ! KİMSE KENDİ ZİRVA DÜŞÜNCELERİNİN TAHAKKÜMÜNÜ HOŞ GÖRÜLÜ TARTIŞMA SINIRLARI DIŞINDAKİ ZORBALIKLARINDA ARAMASIN!..."*

DEVRİMCİ GENÇLİK: 8 ARALIK 1975, SAYI: 2 SAYFA: 11

Geçtiğimiz günlerde Ankara ve İstanbul'da devrimci hareketten başka herkesin işine yarayabilecek olan bir takım olaylar meydana geldi. Ülkü Ocaklarının "silahları bırakalım" kampanyası açarak halkın gözünde biraz daha az saldırgan oldukları imajını yaratmak için çırpındıkları bir dönemde gazete manşetlerinde "solcular arasında çıkan çatışmamada 4 kişinin yaralandığı" haberleri dalgalanıyordu. Devrimci hareket için düşünen bir insan açısından bu olaylar sanki faşistlerin işine yarasın diye düzenlenmiş olmaktan başka bir anlam taşıyabilir mi?

Devrimci Gençlik Dergisi'nin 2. sayısında devrimciler arasında bu tür olayların çıkmasını körükleyebilecek bir anlayışa karşı çıkılarak bu tür sapıtmaların provokasyona çok açık bir ortam yaratacağı hatırlatılmaktaydı. Ne bu ne daha sonraki hatırlatmaların ne de ondan sonra meydana gelen olayların kimsenin aklının başına gelmesini sağlayamadığı anlaşılıyor.

DEVRİMCİ HAREKETİN ESENLİĞİ TEKKELERİN YARATACAĞI KAOS VE KARGAŞAYA TERKEDİLEMEZ

Özellikle İstanbul mitingindeki olaylardan sonra, her zaman olduğu gibi tekke basınları (Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu) kamuoyu oluşturmaya giriştiler. Olayları gönüllerince açıklayarak "huzura" kavuştular! (sonradan "Halkın Sesi" nin vicdanı sızlamış olmalı ki olayların "oluş biçimi" hakkında "muhabirinin" yanıldığı, önce İYÖD'ün değil, Halkın Kurtuluşu gurubunun saldırdığı vb. biçimde bir özeleştiri getirdi!) Ve de olaylar kim olduğu bilinmeyen kişilerin istediği bir zamanda (ve de kesinlikle halkın menfaatine uygun olmayacak bir tarzda) yeniden çıkmak üzere sahneden çekildi.

Şimdi bu olaylar üzerinde, olayların oluş biçimi üzerinde durmayacağız. Halkın Kurtuluşu gurubunun olayların çıkışı sırasındaki ağır sorumluluğu yeterince teşhir olmuştur. Asıl görülmesi ve teşhir edilmesi gereken şey bu grubun yöneticilerinin kendi gurupları içindeki çözülmeye varan gelişmeleri böyle olaylar yardımıyla bir kemikleşme sağlayarak önleme şeklindeki oportünizmleridir. Bilinmeyen (!) nedenlerden dolayı aynı şeyi söyledikleri Halkın Sesi'nden ayrı kalma savaşını sürdürmeleri bizi ilgilendirmez. Bizi ilgilendiren şey tekkelerinin sağlığı (!) uğruna devrimci hareket içinde yaratacakları kaos ve kargaşanın devrimci harekete pahalıya mal olacağıdır.

Bunun hesabını vermek içinse hiçbir derebeyliğin hazinesi kafi gelmez! Bunu kimse aklından çıkarmamalıdır.

AL BİRİNİ, VUR ÖTEKİNE

Sol hareket içinde esaslı görüş ayrılıkları vardır ve bu ayrılıkların kısa süre içinde tam olarak giderilmesi olanağı yoktur. Bizim "ÇKP"nin bilinen görüşleri mihveri etrafında kümelenen gruplar la temel teorik konularda ve bir dizi politik konularda belirleyici görüş ayrılıklarımız vardır. Aynı şekilde ve aynı derecede sağ revizyonist akımlarla da ayrıyız. Her iki akım da esas olarak revizyonist bir temel üzerinde yükselmektedir ve sonuçta varacakları yer Türkiye devriminden vaz geçme noktasında, onun karşısına dikilme noktasında bir ve aynıdır.

Buna karşılık ülkemiz solunun içinde bulunduğu somut durumda esas olarak sağ revizyonist akımın devrimci hareketin gelişmesine karşı dikildiği, ve bu bakımdan esas olarak TKP revizyonizmine karşı mücadele edilmesi gerektiği konusu tartışma götürmez bir şekilde ortadadır.

TKP vb. gibi revizyonist eğilimlerin işçi sınıfı içindeki yeri, işçi sınıfı hareketini ağır bir şekilde saptırabilecek bir öneme sahiptir. İşçi sınıfı içinde burjuva reformizmine doğru bir eğilim yaratması ve desteklemesi devrimci hareketin sağlıklı bir gelişme doğrultusunu ciddi olarak saptırabilecek bir nitelik taşımaktadır. ÇKP eğilimlisi revizyonist guruplar ise bugün bir aydınlar kulübü şeklinde dar bir çerçeveye sıkışıp kalmıştır. Ve **pratikte** büyük bir önem taşımadığı söylenebilir. Ancak, bu durum bizim bu ikinci guruba karşı, pratikte daima hayırhah bir tavır takınacağımız anlamına gelemez.

"Sol" hareket içindeki ayrılıkların pratikte istenmeyen sonuçlara ulaşması bir çok bakımdan önlenmelidir. Hele sübjektif bir çabanın ürünü olarak, gurupsal çıkarların gereği uğruna ortaya çıkarılan; sosyal faşist, Maocu bozkurt vb. gibi saftatalarla desteklenilmeye uğraşılan ve sınıflar mücadelesinin somut ve gerçek taleplerinden sayılmayacak olaylardan kesinlikle sakınılmalıdır.

EYLEM DİSİPLİNİNİ, ONU YÜRÜTECEK MERKEZİ ÖRGÜTÜN POLİTİKASI BELİRLER

Sorun gençlik hareketi açısından ele alındığında belirleyici olan **gençliğin devrimci eyleminin birliğidir.** gençliğin devrimci eyleminin birliğinin en geniş çerçevesini anti faşist eylemde birlik belirler. İkincisi görüş ayrılıkları pratikte farklı tavır alışları ve birbirine uyuşmayan biçimleri doğurabilir. Bu durumlarda kimse **eylemin disiplinini zor gücüyle kendi lehine çevirmeye kalkışmamalıdır.** Bir miting tertipleniyor.Eylemi tertipleyen merkezi örgüt eylem disiplini açısından bir politika tesbitediyor. Bu politikanın belirlediği disiplin örneğin "Ne Amerika ne Rusya Bloksuz Türkiye" pankartının açılmasını önlüyor. O eylemin disiplini işine gelmeyen biri o disiplini "bileğinin gücüyle" kendi lehine çevirmeye kalkmamalıdır. Aksi halde eylemin disiplinini zorla sağlamak durumu doğar. Eylem disiplinini sağlayan politika yanlış görülüyorsa eleştirilir. Ama eylem sırasında o disiplini zor yoluyla bozmaya izin verilemez.

Bir yerde pankart açılmasına izin veriliyor olmasına karşılık bir başka **yerde** bu politikanın farklı olması bu tür bir davranışı haklı gösteremez. Eylemin disiplinini sağlayacak olan şey onu yürütecek merkezi örgütün politikasıdır. Ve **bugün** eylemin disiplini **bir yerde** pankart açılmasına olanak sağlıyorsa bu her yerde ve **her zaman** bu şekilde olacak demek değildir.(*)

Kimsenin "kabadayılığına" devrimci eylemin disiplinini "tayin etme" hakkı tanınamaz ve tanınmamalıdır. Kimse de lümpenlere ve kabadayılara "benim tekkeden" diye sahip çıkmamalıdır.

"Sol" hareket içinde sınıflar mücadelesinin somut ve gerçek gereksinmelerinin ürünü olmayan amaçlarla, yapay ve provokasyona açık bir ortam yaratacak şekilde zor metotlarının kullanılmasına davetiye çıkartılmalıdır. Tekrar edelim ki hiçbir derebeyliğin hazinesi bunun hesabını vermeye yetecek kadar zengin olamaz.

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI **DEVRİMCİ GENÇLİK**

*** *** ***

(*) Bu farklı durumu ortaya çıkaran şeyin şehirlerin tek merkezi örgütü tartışmalarının gösterdiği farklı gelişim süreci olduğu söylenebilir. Ancak bu pratik sürecin sonucunun belirleyici olduğu **şeklinde** bir düşünceye yol açmamalıdır. Tayin edici olan devrimci eylemin somut yararıdır. Bu da ancak devrimci hareketin, sınıf mücadelesinin **genel** durumu açısından ele alındığında sorunu açıklığa kavuşturabilir.

CAN GÜVENLİĞİ—

DEVRİMCİ– GENÇLİK GENEL BAŞKANI M. ALİ YILMAZ'IN DEMECİ:

DEVRİMCİ– GENÇLİK'in ve Halkımızın Bırakılacak Silahı Yoktur.

● *ÜLKÜ Ocakları'nın bir gazetede yaptığı "silahları bırakalım" çağrısı hakkında neler düşünüyorsunuz?*

OLİGARŞİ'NİN saldırgan bir aleti olan Ülkü Ocakları bu çağrıyı yapmak istediği için değil yapmak zorunda olduğu için yapmıştır. Çünkü faşistler geniş halk yığınlarından gittikçe daha fazla tecrit olmaktadırlar. Saldırganların onlar olduğunu, devrimcilerinse bu saldırılar karşısında kendilerini korumak zorunda kaldığını herkes biliyor. halkın önünde kanlı yüzleri açığa çıkan faşistler halkı aldatmak için bu sahte barış çağrısını yapmışlardır.

Bazı devlet kurumları tarafından yönetildiği iddia edilen Ülkü Ocakları'nın bu çağrısı esas olarakta ülkede "huzursuzluğun" kaynağının "komandolarla-devrimciler" olduğu görünümünü yaratmayı amaçlamaktadır. Bu görünümü yaratmak isteyenler de tabii ki hakim sınıflardır. Bütün "huzur suzlukların, karışıklıkların" nedeni olarak "iki kovboy" gösterilecek ve böylece de gerçekler ters yüz edilecekti. Sınıflar mücadelesinde hakim sınıfların yönlendirdiği faşistlerin, ezilen emekçi halkın yanında mücadeleye katılan devrimci gençlere karşı yürüttükleri yoğun şiddet kampanyası perdelenmeye çalışılmış ve Ülkü Ocaklılar bir kez daha maşa olarak kullanılmıştır.

Bu çağrıyı kabul edip faşistlerin demogojilerine alet olmuş olsaydık "huzuru" bozan taraflardan birisi durumuna düşecektik. Ve ayrıca silahlı saldırılar düzenleyen taraflardan birisi olacaktık. Hallbuki devrimci gençlerin onlarla anlaşacağı bir durum kesinlikle yok ve devrimci gençler bu çağrının muhatabı da değildir. Çünkü faşistler yalnız gençlere değil bütün halka saldırmaktadırlar. Ve halk da bu saldırılar karşısında eli kolu bağlı durmuyor. Eline geçirebildiği bütün savunma araçlarıyla kendini savunmak zorunda olduğunun bilinciyle hareket etmektedir.

Ülkü Ocakları'nın bu sahte barış çağrısına katılmadığımız için bir anlamda zan altında bırakıldık. Halbuki biz söz konusu gazeteye yaptığımız bir açıklamamızda (bu açıklamayı gazete yayınlamadı) çağrının muhatabının bizim olmadığımızı, saldırının yapıldığı bütün halk kesimlerinin ancak böyle bir çağrının muhatabı olacağı ve bizim saldırıya maruz kalan taraf olarak bırakacak silahımızın olmadığını belirtmiştik. Bu açıklamamızın yayınlanmamış olması sonucudur ki Kamuoyu'nun kafası bulandırılmıştır.(*)

● *OKULLARDAKİ faşist işgallerin kırılması doğrultusundaki çabalarınız hakkında genel bir bilgi verebilir misiniz?*

EĞİTİM kurumlarını faşistleştirmek için egemen sınıfların uyguladıkları en önemli ve en belirgin yöntemlerinden birisi okulların bizzat faşist milislere işgal ettirilmesidir.

Geçtiğimiz sene Türkiye'de bir çok okul polisinde bizzat desteğiyle faşist komandolara işgal ettirilmiştir. Bu işgal hareketlerinde onlarca devrimci ve yurtsever öldürülmüş ve yüzlercesi yaralanmıştır.

Gerek devrimci gençlik hareketinin dağınıklığı ve en önemlisi de faşistlerin istediği zaman ve mekanda bu işgallere ve saldırılara karşı mücadele ettiğimiz için işgaller gittikçe hızlanmış ve faşistler açısından sağlamlaşmıştır. Bir çok okul da devrimcilerle kitle arasındaki bağlar kopmuş ve bu okulları faşistlerin birer ini haline getirilmiştir.

Ne zaman ki gençlik hareketinin içinde bulunduğu hareketsizlikten kurtarılarak özgürce gelişebileceği çok yönlü mücadele alanlarına doğru yayılması gerektiği tesbit edilmiş ve "devrimci gençler yükselen halk eylemlerinin ön saflarına" sloganı atılmış ve bu sloganın hayata geçirilmesi süreci yaşanmaya başlanmış işte o zaman okullardaki faşist işgallere karşı doğru mücadeleler verilmeye başlanmıştır.

Bir yandan en geniş halk desteğini sağlamak için bütün anti-faşist kesimlere mücadelemizi mal etmeye ve esas olarakta anti-faşist halk eylemlerini yükseltmeye ve mümkün olan en geniş şekilde yaymaya çalışırken "bütün anti-faşistler okullarına" sloganını attık. Bu sloganın hayata geçirilmesi demek faşist işgallerin kırılması demektir.

Gençlik hareketinin özgürce gelişebileceği çok yönlü mücadele anlayışımızın gittikçe derinleştirilmesi sonucunda mücadelemiz daha fazla güçlenmektedir. Herkes okullarına sloganını atarken en başta kendi öz gücümüze güvendik. Fakat soruna basit bir mantıkla yaklaşmadan, bakış ufkumuzu mümkün olduğu kadar geniş tutmaya uğraştık. Ve ancak böylece en geniş kitlelerin desteğini kazandık.

Gençliğin militan mücadelesini yükseltmeye çalışarak hareketimizi kurumaktan kurtardık. Ve bunların sonucu olarak da bir çok okulda faşist işgaller birer birer kırılmaktadır. Bugün Ankara'da ve İstanbul'da artık çok az sayıdaki okullara devrimciler gidememektedir.

Yeri gelmişken değinmekte yarar var, gençlik hareketi serpilip gelişirken bir yığın revizyonist görüş gençlik hareketi içinde kurumaktadır. Devrimci gençliğin çok boyutlu mücadelesine ayak uyduramıyan bu yanlış siyasetlerin gençlik içindeki etkinlikleri gittikçe zayıflamaktadır. Özellikle İGD'li hainler gençlik hareketinin önünde duran ve yıkılması gereken birer "vesile"dirler. Faşist işgallerin kırılması için hiç bir çaba sarfetmiyen bu revizyonistler gençliğin mücadelesini çarpıtmaya ve ekonomizmin zincirine vurmaya çalışmaktadırlar. Birde utanmadan faşistlere karşı verilen mücadeleye sahip çıkarak.

Toplantıları keskin nutuklara boğan "sosyal emperyalizm teoricileri"yse somut pratik gelip dayatınca şaşkına döndüler. Mücadelenin karmaşıklığı içinde bocalayıp kaldılar ve militan mücadelenin yükselmesi karşısında revizyonist yüzleri açığa çıktı. "Herkes okullarına" sloganının pratiğe geçirilmesi onlarında sonunu hazırladı. En güçlü oldukları okullarda bile artık eriyip gitmektedirler. Hayatın bu acı gerçeğiyle karşı karşıya kalmaları sonucundadır ki devrimcilere karşı saldırganlaşmaktadırlar. Provakasyon ölçüsüne varan bu davranışları eriyip gitmelerini önleyemeyecek tam aksine hızlandıracaktır. Tabii ki onların bu hırçınlıkları gençliğin devrimci eyleminin birliğinin sağlanmasını engellediği gibi faşistlerin saldırılarının artmasını da sağlayacaktır.

Elbetteki bütün bu olumsuzluklara rağmen bize düşen görev gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamak doğrultusunda (tabii ki faşist işgallere karşı mücadele için) mücadele etmektir.

● *DGDF'NİN örgütlenmesi hangi düzeyde, bu konuya açıklık getirebilir misiniz?*

DGDF somutta duyulan bir ihtiyaçtan kaynaklanarak kurulmuştur. Bunun içindir ki örgütlenmesinin objektif şartları mevcuttu.

Kuruluşumuz sırasında bir yandan var olan merkezi gençlik örgütleriyle ilişkilerimizi yoğunlaştırırken, bu örgütlerin federasyona katılımını sağlamaya çalışırken bir yandan da en küçük birimlere kadar örgütlenmeyi hızlandırmayı amaçladığımızı belirtmiştik. Federasyon'un kuruluşundan bu yana bu tespit ettiğimiz politika doğrultusunda çalışmalarımızı yoğunlaştırmaya çalıştık. (Bu çalışmamızın yeterli olduğu söylenemez.)

Türkiye'de var olan merkezi gençlik örgütlerinin önemli bir kısmıyla ilişkiler kuruldu ve bu ilişkiler sonucu devrimci potansiyelin yüksek olduğu bir çok yerin dernekleriyle eylem birlikleri sağlandı. Bu arada resmen katılan veya katılma kararı alan önemli gençlik örgütleri de vardır. İçinde yalnız öğrenci gençliğin değil işçi ve köylü gençliğinde yer aldığı bir çok dernek Federasyon'a katılma kararları almışlardır. En önemlisi, bir çok taşra dernegiyle fiili ilişki kurmamızdır.

DGDF'nin kurulmasından sonra bazı merkezi yerlerde dahil bir çok yerde yeni örgütlenmelere gidilmiştir. Ve bu örgütlenme çalışmaları da aralıksız devam etmektedir. Yeni kurulupta Federasyon'a katılmak isteyen dernek sayısı her gün artmaktadır.

Örgütlenme çalışmalarını hızlandırmak ve Federasyon'u tanıtmak için çeşitli bölgelerde bölge toplantıları yapılmaktadır. Son iki ay içinde gerek öğrenci gençliğin gerekse işçi ve köylü gençliğin sorunlarını içeren mitingler düzenlenmiş ve bu mitingler göstermiştir ki DGDF "devrimci gençlik yükselen halk eylemlerinin ön saflarına" sloganının hayata geçirilmesinde, bu kadar kısa zamanda ve bir yığın zaafa rağmen, bir hayli başarılı olmuştur.

DGDF'nin örgütlenmesinin bugün istenildiği gibi kitleleri henüz kucaklayamadığı açıktır. Fakat DGDF'nin bünyesi içinde yeralan örgütlerin mücadelenin en kızgın yerinde yer aldıkları da açıktır.

GÖLE LİSESİ ÖĞRENCİLERİ BOYKOTTA.

"...Emperyalizm, ekonomik yönden girdiği ülkelere kendi gerici, yoz kültürünü de sokarak sömürü mekanizmasını güçlendirmekte ve saltanatını devam ettirmeye çalışmaktadır. İşte bugün ülkemizde emperyalizmle ittifak yapan, azınlığın faşist yönetimi oligarşik dikta da halkımızın uyanmaması için her türlü yola başvurmakta, yoksul halk çocuklarının okuduğu okullar bir avuç ağzı salyalı faşiste terkedilmeye çalışılmakta. Halkından yana olan ilerici devrimci öğretmenler sürülmekte, açığa alınmakta, öğrencilerin okuma hakkı ellerinden alınmakta(....) Bizler bu faşistçe uygulamaları, işçiler, köylüler, küçük memurlar üzerinde uygulanan faşist terörden ayrı bir şey saymıyoruz..." Bunları söylüyor (Kars) Göle Lisesi devrimcileri. VE oligarşinin eğitim politikasının kendi bölgelerindeki yansıması "1400 mevcutlu lisede 2 öğretmenle laboratuvarsız, odunsuz, kömürsüz bir şekilde sürdürülmeye çalışılan aksak eğitim ve öğretim"i protesto amacıyla 4.11. 1976 da boykota başladılar. Liselilerin bu boykotuna, orta okul da destekleme boykotuyla katıldı. Veliler ve tümüyle Göle halkı öğrencilerin haklı isteklerinin yanında yer alarak bunu bir imza kampanyasına dönüştürdüler. Boykottaki Göleli devrimciler hınç ve kararlılıkla sloganlarını haykırıyorlar:

KAHROLSUN OLİGARŞİNİN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ.

YAŞASIN ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ..

(*) DİP NOT

Dergimiz soru kapsamına ilişkin yorum ve önerilerini içeren bir ÖZEL SAYI çıkarmıştır. Bu konuda 29 Kasım 1976 tarihli ve 2 sayfalık bu sayımızdaki "Faşistlerin sahte barış çağrılarına aldanmayalım. FAŞİST SALDIRILAR KARŞISINDA DEMOKRATİK HAKLARIMIZI VE CAN GÜVENLİĞİMİZİ SAVUNALIM!" yazısına bakılabilir.

ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ.

FAŞİST İŞGALLERİ KIRIYORUZ.

Ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin doğası gereği, eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi politikası, oligarşinin her zaman gündemindedir. Bu politika, özellikle MC döneminde, faşizmin kendisine bir kitle tabanı yaratma çabasının hizmetine verilmiştir. Bir çok eğitim kurumu, okul idaresi ve polis desteğinde bir avuç faşist militanın işgaline sunulmuştur.

Ankara'da, bu yıl içinde ADMMA, GAZİ EĞİTİM, DTCF ve YTÖO faşistler tarafından işgal edilmişti. Böylece eskiden işgal ettikleri fakültelere yenileri eklenmişti. Beytepe kampusu da terör uygulamalarıyla ele geçirilmek isteniyordu. Devrimci öğrencilerin, Cebeci bölgesi ve ODTÜ içinde sıkıştırılması ve mücadele alanından silinmek istenmesi, faşistlerin bilinen politikasıydı.

Devrimci Gençler, bu genel durum karşısında "tüm yurtseverler okullarına" sloganını attılar ve bu sloganı hayata geçirdiler. Faşist işgallerin kırılması doğrultusunda ilk olumlu adım, onların istediği yer ve zaman dışındaki mücadele biçimlerini gündeme getirmekle atılmış oldu.

Devrimci gençlerin tüm yurtsever gençlere benimsettiği bu siyaset bütün öğrencilerin can güvenliği-öğrenim özgürlüğü somut talepelerinden kaynaklanıyordu. Yapılması gereken, anti-faşist mücadelenin genel akışı içinde her somut duruma tekabül eden somut tavrın takınılmasıydı. Faşist saldırılar karşısındaki konumumuzun savunma olması, revizyonistlerin önerdiği gibi hareketsizliğin savunulması değildi! En geniş halk yığınlarının direnişini örgütlü şekilde bir kale gibi faşizmin karşısına dikme genel siyasetinin bir parçası olarak, faşist işgallerin devrimci gençlerin önderliğinde aktif kitle mücadelesiyle kırılacağı tespit edilmiştir. Bu tespit kitle kuyrukçuluğu anlamında da ele alınmadı. Kimileri gibi bu esas gerçek "kitleler henüz hazır değil, faşistlerin saldırısı kitleleri pasifize ediyor" gibi bahanelerle çarpıtılmadı. Tam tersine devrimci gençler, faşist işgallere karşı mücadelenin en kızgın yerinde yer alarak, hayatlarını feda ederek kitle desteğini sürekli kılabildiler. Gerçekten de kitlelerin "bilinçlenmesi" kendiliğinden olmayacaktı. Devrimci önderlikten yoksun bir kitle mücadelesi düşünülemezdi. Faşist işgallere karşı mücadelenin en kızgın yerinde, en ön safta yer almayan devrimci önderlik ise hiç mi hiç düşünülemezde. (işte bu anlayışa oligarklar "anarşizm" dediler, revizyonistler "goşizm" dediler, oportunistler "kitleden kopuk mücadele" dediler, kitlelerin akıl edip de kendilerini çağırmalarını beklediler... fayda etmedi!)

ADMMA'da sayıları yüzü geçmeyen bir avuç faşist, polisin desteği ile okulu işgal etmişti. Faşist işgalin kırılması için verilen mücadele kesinleştikçe, ölenler-yaralananlar arttıkça, bu okul dernek yönetimindeki revizyonistlerin çirkin yüzü de ortaya çıktı. Okula gitmek isteyen öğrencileri yoldan çevirdiler, buna karşı çıkan devrimcilere saldırdılar. "kitle gücü" kazanmak adına hareketsizliği savundular. Öğrenci kitlesinden soyutlanan oportünist dernek yöneticileri, inisiyatifsiz, başı bozuk bir "yönetim" durumuna düştü. AYÖD siyasetini savunan devrimci gençler, bu okulda can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü uğruna faşist işgalin kırılması doğrultusunda kararlı adımlar atmaktadırlar. Bugün ADMMA'lı gençler faşistlere karşı dişe diş bir mücadeleyle, okula gitme hakkını, öğrenim özgürlüklerini savunmaktadırlar.

Benzer bir durum GEE (Gazi Eğitim) için söz konusudur. 1975-76 ders yılında yanlış bir değerlendirmeyle gündeme gelen sürekli boykot, sonuç olarak bu okulun faşist işgal altına girmesine yol açmıştı. Yeni dönemin başlamasıyla AYÖD siyasetini (tüm yurtseverler okurlarına) doğru bir şekilde kavrayan GAZİ-DER, faşist zorbalara karşı mücadelenin en ön sayfasında yer aldığı. Şimdi tüm anti-faşist GEE öğrencileri okula gidebilmektedirler ve faşistlere karşı mücadele kararlı bir şekilde devam etmektedir. Bu durum karşısında şaşkına dönen okul yönetimi 13 Aralık'a kadar GEE kapatmıştır. Yine aynı bölgede yer alan Y.T.Ö.O. öğrencileri birim örgütleri TEK-DER 'in kararlı mücadelesi, doğru önderliği sayesinde faşist işgali kırarak okullarına devam etmeye başlamıştır.

Öte yandan, 12 Mart'tan sonra Yıldırım Bayezit Yurdu'nu ele geçiren faşist komandolar, bu yurt sayesinde Ziraat ve Veteriner fakültelerini işgal etmişlerdir. Bu okullarda ilk adım sınavlara girme şeklinde atılmış ve okullar açıldığından bu yana da devrimciler bu okullara devam ederken fakülte yönetimleri bu okulları da kapattılar. Ancak açıldıkları zaman besbelli ki yurtsever öğrenciler okullarına tekrar sahip çıkacaklardır.

1975-76 öğrenim döneminde DTCF faşist-polis işbirliğiyle işgal edilmiştir. DTCF'li yurtsever öğrenciler okul dışında mücadele etmek zorunda bırakılmışlardır. Yurtsever, devrimci öğrenciler, hem okul dışında devrimci çalışmalarını sürdürürken, diğer taraftan çeşitli yollardan okulda ki faşist-polis işgalini Kamuoyu'na teşhir etmeye çalıştılar. Bu çalışmalar sonucu okuldaki Demokrat öğretim görevlilerinin faşistlere karşı tavır almaları sağlandı. Böylelikle devrimcilerin önderliğinde tüm anti-faşist kitle sınavlara girmeyi başardılar. Haziran döneminde sınavlara girilmesi, beraberinde devrimcilerin, nispi de olsa kitleyle ilişkilerini geliştirdi, böylece geniş anti-faşist kitlenin birliği sağlandı. Bütün bu gelişmelerin ışığında okuldaki faşist işgalin kırılışını, çeşitli oportunist görüşler kendi dergi ve gazetelerinde fırsatçı bir anlayışla kendilerine mal etmeye çalıştılar. Gelişen hareket üzerinde parsa toplamak kaygısından kaynaklanan "her halûkarda birlik" anlayışıyle, devrimci gençlik karşısında, hiçbir pratik eylem programı önermeden her türden oportunistlerin birliğini sağladılar. Devrimciler, hiçbir eylem programına dayanmayan oportunist birlik anlayışına karşı olduklarından bu "birlik" içerisinde yer almadılar. Ve opotünist "birlik" cephesi kısa zamanda dağıldı. Arkasından içinde devrimci gençlerinde yer aldığı bir birlik oluşturuldu.

Bu birliğin esas amacı okula devam etmek, faşist işgali kırmaktı. Bu ise AYÖD'ün "tüm yurtseverler okullara" sloganını pratiğe geçirmeyi amaçlayan bir birlikten başka bir şey değildi.

Bu anlamda "halkın kurtuluşu" yanlısı oportünistlerin savundukları birlik anlayışlarıyla Devrimci Gençlik Dergisi yanlısı arkadaşların içinde yer aldığı birlik anlayışları nitelik olarak farklıydı. Bu birliğin sağlanmasıyla "halkın kurtuluşu" siyasetini savunan arkadaşlar okul pratiğinden yavaş yavaş kendilerini soyutladılar. Ve böylece de çıkarcı dar grup anlayışlarını açıkca sergilemiş oldular.

Konunun önemi bakımından, Ekim sınavlarının son gününde yapılan ve pek çok spekülasyona yol açan "anlaşma"ya değinmek yerinde olur.

DTCF'de 28 Ekim 1976 tarihinde, dekanın ve okul yönetiminin çağrısı üzerine devrimciler, faşistlerle aynı masaya oturarak 7 maddeden oluşan bir "anlaşma"ya imza attılar. İmzalardan ikisi DTCF birimindeki Devrimci Gençlik Dergisi taraftarı iki arkadaşa aittir. "Anlaşma"yla ilgili konuda "halkın kurtuluşu" ve "halkın sesi" opotünistleri söylenenleri tahrif ederek, süpekülatif yorumlar yapıyorlar. Özellikle "teoride keskin pratikte arazi" Halkın Sesi opotünistlerinin yapmış oldukları kalpazanlık üzerinde durmaya değer. Anlaşma şunun için imzalanmış (!)

"... Bu anlaşma okula gitme meselemizi kolaylaştırmıştır. Böylelikle kitlelerle bağ kurma olanağı elde etmiş olacağız. Dekan bir süre olay çıkmazsa okuldan polisi gönderebileceğini söyledi. Bu sevindirici bir durumdur.2. maddeye gelince, biz dekana 141 ve 142. maddeleri ihlâl etmiyeceğimizi belirtmeliydik. Zaten bu maddeler okulun disiplin yönetmeliğinde var, (halkın sesi. s.83)

Halkın Sesi oportünistleri, "anlaşma"yla ilgili olarak getirilen anlayışı böyle aktarıyor. Ayrıca bu konuda yapılan eleştiriye de "devrimci gençlik grubunun temsilcisi, anlaşmanın özünde doğru olduğunu öne sürdü. Faşistlerle birlikte imza atmanın yanlış, ancak bunun öze ilişkin bir mesele olmayıp biçimsel bir mesele olduğunu belirtti." (H.S. s.83) şeklinde tahrif ederek açıklıyor.

Oysa, devrimci gençlik grubundan arkadaşlar, "anlaşmadan hemen sonra yapılan bir toplantıda" faşistlerle aynı masaya oturup, aynı kağıdın altına imza atmanın devrimci bir tavır olmayacağını belirterek öz eleştirilerini tüm kitleye sundular. Ayrıca bu "anlaşma"nın öteden beri devrimcilere karşı olumlu tavırlar alan okul yönetimine verilen bir güvence dışında yorumlanamıyacağını belirttiler. Bu anlamda "anlaşma" tabirinin yanlış olduğunu söylediler. Gene bu arada "anlaşma"nın, faşist işgalin kırılması mücadelesine, ne bir yararı, ne de bir zararı olmıyacağını, mücadelenin ancak kendi eylem programı çerçevesinde kendi öz gücüyle verilmesi gerekliliğini, bu "anlaşma"nın pratikte geçersiz olacağı ve devrimcileri bağlamıyacağı defalarca tekrarlandı. Bu oportünist bayların, kalpazanlıklarını örnek alarak, "141 ve142 maddeleri ihlâl etmiyeceğimizi dekana bildirmeliydik" şeklinde, devrimci gençlik grubu tarafından söylendiği iddia edilen ve "halkın sesi"nde çıkan yazı verilebilir. Oysa, "okul disiplin yönetmeliğinde" var olanın dışında herhangi bir şey söylenmemiştir.

Tekrar vurgulamakta yarar var. Bu "anlaşma" AYÖD(DEVRİMCİ GENÇLİK) yönetiminin bilgisi dışında, iki arkadaşın yaptığı bir hatadır. Bu iki arkadaş özeleştirilerini kitle önünde yapmışlardır. Gerçekten de işlenen bu hata AYÖD'ün genel siyasetine taban tabana zıttır! DTCF'de faşist işgalin kırılmasından yan çizen tüm oportünistler'in bu hataya dört elle sarılmaları kendi pasifizmlerini gizlemeleri bakımından ayrıca dikkatte değer bir durumdur. Her şeye rağmen Devrimci Gençler "tüm yurtseverler okullarına" siyasetini canları ve kanları pahasına mücadelenin en önünde yer alarak gerçekleştirmekte, kitlelerin en sıcak desteğini ve sempatisini kazanmaktadırlar. (AYÖD delege seçimleri bunun kanıtıdır.)

SONUÇ OLARAK:

Devrimci Gençlik, 12 Mart yenilgi döneminden sonra meydana gelen dağınıklık yüzünden, saflardaki yılgınlık yüzünden, faşistlere karşı mücadelede yeterinci aktif olamamıştı. Anti-faşist mücadele, belil bir süre, faşistler saldırınca geri çekilme, faşistler devrimcileri öldürünce cenaze töreni yapma olarak gerçekleşti. Bunun böyle olması, bir süre için, objektif olarak kaçınılmazdı. Ancak bu durum aşılmaya başlanmıştır. Faşist işgaller tek tek kırılmaktadır. Devrimci siyaset hayat önünde doğruluğunu kanıtlamaktadır. Bizim sonuç olarak söylemek isteğimiz bu durumu yine de, abartarak ele almamak gerektiğidir. Devrimci haretin bir SAVUNMA taktikleri uyguladığı, uygulamak zorunda olduğu unutulmamalı, içi boş coşkulara kapılmamalı, faşistler karşısında taktik başarıları büyük zaferler olarak görmemelidir. Faşizm, bizim karşımızda, yönetimiyle polisiyle, panzeriyle taktik bakımından güçlüdür.

Faşist işgallerin kırılabilmesinin en temel nedeni doğru devrimci siyasetin ve mücadelenin benimsenmesi olmasına rağmen, bu durumun tali öğelerini de göz ardı etmemek gerekir. Seçim günlerinin yaklaşmasından dolayı, MC içindeki gelişimleri dikkatli izlemek gerekir. AP, halkın büyük nefretini kazanan faşist saldırıları MHP'nin üzerine yıkma çabasındadır. MHP bu yükü kabul edecek midir? Son günlerde faşist Ülkü Ocaklarının sahte barış çağrılarının ne anlama geldiğini iyi bilmek gerekir. Bütün hesap, huzursuzluğun vebalini DEVRİMCİ GENÇLİK'e yıkma üzerinedir. Bu bakımdan faşistlerin okullarda kısmi geri çekilmelerinin onların yeni saldırılarına zemin hazırlamak amacıyla olduğu unutulmamalıdır. Bu geri çekilmenin, Cebeci bölgesi ve ODTÜ üzerinde tezgahlanan sinsi oyunlarla paralel olduğuna özellikle dikkat çekmeliyiz. Devrimci uyanıklığın bir an bile ihmal edilmemesi gereken günler yaşıyoruz. Yakında kapalı olan fakülteler tekrar açılacaktır. Buraları tekrar faşistlere kaptırmamak en güncel görevdir. Bu mücadele devrimcilerin inisiyatifinde sürdürüldüğü müddetçe başarılı olur. Mücadelemiz merkezi olduğu sürece, yani bir balıkçının ağını yayması gibi yaygın, ama ağın balıkçının elinde olması gibi derli toplu, dağınık olmayan bir şekilde sürdürüldüğü sürece başarımızdan emin olabiliriz. Günlük başarıların zaafına kapılmadan, en geniş öğrenci kitleleriyle bütünleşerek, örgütlü şekilde bir kale gibi faşizmin karşısına dikilmeliyiz!

CAN GÜVENLİĞİ ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ MİTİNG VE YÜRÜYÜŞLERİ:

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu 13 Kasım 1976'da Ankara ve İstanbul'da aynı saatlerde iki ilde birden Can Güvenliği Öğrenim Özgürlüğü Miting ve yürüyüşleri düzenledi. Faşistlerin can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünü ortadan kaldıran oyunları karşısına **"kitlelerin eylemini bir kale gibi dikme"** amacına yönelikti mitingler. Ankara'dakinin disiplinli geçmesinin yanısıra İstanbul mitinginde eylem disiplinini bozucu, provakasyona davetiye çıkarıcı tavırlar ortaya çıktı.

ANKARA MİTİNGİ:

Ankara'da Tandoğan'dan başlayıp Cemal Gürsel Meydanı'nda biten mitinge 15 bin kişi katıldı. Mitingden önceki günler Halkın Kurtuluşu Grubu yöneticilerinin gruplarındaki çözülmeyi önlemekte sığındıkları saldırganlığın yarattığı provakasyonu davet edici ve gerilimi artıran bir ortamda miting alanına gidildi. Devrimci Gençler disiplin ve kararlılıklarıyla mitingin sağlıklı bir şekilde geçmesini sağladılar.

Mitinge DGDF, AYÖD, TÜMAS, AKD, Ankara Üniversitesi Veliler Derneği gibi demokratik kuruluşlar katıldı. Binlerce ağızdan faşizme ve faşist işgallere karşı direnmek gerektiği haykırıldı. DGDF adına yapılan konuşmada üniversitelerde **"can güvenliği öğrenim özgürlüğü"** sağlamanın yolunun faşist işgalleri kırmaktan geçeceği ve Devrimci Gençliğin okulları, yurtları bir avuç faşist zorbaya terketmeyeceği belirtildi. AKD, TÜMAS, Ank. Ün. Veli-Der. konuşmacıları da faşist işgallere göz yumulamayacağını, faşizme karşı mücadelenin hayatın her alanında örgütlenmesinin gerektiğini vurguladılar.

Miting ve yürüyüş boyunca **"öğrenim özgürlüğü can güvenliği", "okullarda faşist işgallere son", "tek yol devrim", "kahrolsun faşizm", "katil oligarşi"** sloganları atıldı. Devrim andıyla yürüyüş sona erdi.

Bu arada miting karşısında takınılan değişik tavırlara (aslında aynı, DGDF'yi kendi sübjektifliklerinde yok saymaktan kaynaklanan, tekkeci tavırlar) değinelim. Dergilerinde **"okulları terketmekten"** bahsedenler her halde yine **"provokasyon"** dan korkmuş olacaklar ki mitinge katılmamayı yeğlediler. **"Öğrenim özgürlüğü can güvenliği"** ne ilişkin afişleme ve dergilerinin köşesinde sızlanan yazılarla bu geçiştirdiler işi bu revizyonistler. Bu tavırları bir kez daha göstermiştir ki asıl olan faşizme karşı tüm olanaklarla aktif mücadeledir. Bu anlamda dar grup çıkarları ve tali olan yüzünden asli olanı sekteye uğratma mantığı yanlıştır ve yok olmaya mahkumdur. Salt afişleme, faşizme karşı ancak bu mantığı yürütenlerin mücadele yöntemidir.

Diğer yandan **"Halkın Sesi", "Halkın Kurtuluşu"** dergilerinde miting haberini okuyanlarsa mitingi o grupların organize ettiğini sanır. Onlar, gerçekler yerine işlerini geleni yazıyorlar. Aynı şekilde Cumhuriyet Gazetesi'nin mitingi veriş biçimi de çok ilginç. (Mitingi DGDF'nin organize ettiği ilanının gazetelerinde yer almasına rağmen, haberlerinde mitingi **"Ne Amerika Ne Rusya"** sloganını atan bir avuç insanın yaptığını yansıtıyorlar. Miting alanındaki binlerce yurtseveri, DGDF'yi görmemeye zorluyorlar kendilerini. Ve okuyucularını da).

İSTANBUL MİTİNGİ

İstanbul'da Beşiktaş'ta miting başlarken özellikle Halkın Kurtuluşu Grubunun ağır sorumluluğunu taşıdığı olaylar gelişti. Eylem disiplini ve O'nun yararını hiçe sayan bu grup. Mitinge saldırdı. Aynı sorumsuzluk Taksim'de de tekrarlandı 5-6 bin kişiyle başlayan miting 2 bin kişiyle bitirilebildi. Devrimci Gençlerin sorumlu ve ölçülü tavırları daha kötü sonuçlar doğmasını önledi.

Bu konuda fazla bir şey söylemeye gerek yok. 3. sayfamızdaki yazımız gerekeni anlatmaktadır.

SOSYALİZME BARIŞÇIL

ŞİLİ'DE YENİLGİYE UĞRAYAN, MODERN REVİZYONİZMİN SOSYALİZME BARIŞÇIL GEÇİŞ TEZİNİ EVRENSELLEŞTİRME YOLUNDA ÇABALARIYDI. ŞİLİ'DE YENİLGİYE UĞRAYAN, BURJUVA DEVLET CIHAZINI PARÇALAMADAN SOSYALİZMİ KURMAYI UMAN VE BU SÜRECİ BİZATİHİ PROLETARYANIN İHTİLÂLCİ ŞİDDETİ YERİNE BAŞKA SOSYAL SINIFLARIN "İLERİCİLİĞİ" OLGUSUNA BAĞLAYAN SINIF İŞBİRLİĞİ TEORİLERİ, YANİ TA II. ENTERNASYONAL KOCAKARILARININ ŞAHSINDA HAYAT BULUP, GÜNÜMÜZDE MODERN REVİZYONİZM TARAFINDAN DİRİLTİLMEK İSTENEN MÜFLİS TEORİLERİDİR.

TKP GÖRÜŞLERİNİN TAMAMI SANKİ "DEVLET VE İHTİLÂL"E KARŞI YAZILMIŞ GİBİDİR.

TOPLUMSAL İLERLEME YADA UDD

Dikkatli bir okuyucu, modern revizyonistlerin kapitalist olmayan yol tezini şimdi savunmadıklarını ya da hiç olmazsa gündeme getirmediklerini belirtmemize rağmen, yukarda bunu anlatırken "savunuyorlardı" yerine "savunuyorlar" fiilini kullandığımızı farketmiştir. Bunun bizce iki nedeni var: Birincisi, modern revizyonistlerin bu tez hakkında özeleştiri yaptıklarına hiç bir yerde rastlamadık. Yani bu tahlilin yanlış olduğunu, yerine başka bir tahlil getirdiklerini açıklamadılar. Ama gerçekten, artık hiç olmazsa bu **isimlendirme** "bilim işçileri"nin yeni yazılarında kullanılmamakta. İkinci neden İLERİ DEMOKRASİ, kapitalist olmayan yol yerine TOPLUMSAL İLERLEME deyimlerini kullanırlarken görünüşteki bu "yeni" tahlilin, siyasi sonuçları bakımından eskisinden bir farklılığa sahip olmaması.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi bu yazımızda modern revizyonistlerin metropol ülkelerde sosyalizme barışçıl geçişi savunurken getirdikleri gerekçeler üzerinde durmuyoruz. Ancak, bu unsurların genel olarak devrim anlayışının ve devlet tahlillerinin paralelliğini açıklaması açısından 1957 Moskova İşçi ve Komünist Partileri Konferansının bildirgesinden alıntı yapmamız yararlı olacak."Bugünkü koşullarda, bir dizikapitalist ülkede, öncü-gücü tarafından yönetilen işçi sınıfı, çeşitli parti ve sosyal örgütlerle bir işçi ve halk çephesi ve diğer muhtemel siyasal anlaşma ve işbirliği biçimleri temeli üzerinde halkın çoğunluğunu biraraya getirme, **iç savaş olmaksızın iktidarı fethetme** (abç) ve temel üretim araçlarını halkın eline geçirme imkânına sahiptir." (Aktaran: Ürün, sayı 27,s.12) işte revizyonistlerin işçi sınıfına ve diğer ezilen halklara bahsettiği bu "imkan" devrim yapmama imkanıdır. Ve bu tespit kendi özgül boyutlarında diğer az gelişmiş ülkeler için de geçerlidir. Metropol ülkelerde demokrasinin geliştirilmesi, "ileri demokrasinin" kazanılması birinci amaçtır. Yani sözkonusu olan burjuva demokrasisinin **yerine** proletarya demokrasisinin getirilmesi değil, burjuva demokrasisinin "geliştirilmesi"dir. Bu sağlandığı zaman sosyalizme barışçıl geçiş sürecine girilecektir. Şiddet kullanmadan ele geçirilecek olan burjuva devlet aygıtı, yeniden örgütlenecektir. "Bilim işçisi" Sobolev'in deyişiyle "demokrasinin gelişmesi ve sosyalizme barışçıl geçiş için savaşım, eski devlet aygıtının, bundan böyle halkın çıkarlarını savunmak için, derinliğine yeniden örgütlenmesi görevini çok özel bir kesinlikle dayatır" (a.g.e.S.13) Çünkü metropol ülkelerde,

"işçi sınıfı halk düşmanı gerici güçleri yenmek, burjuva demokrasisi organını, halkın gerçek iradesinin aracı haline dönüştürme olanağına sahiptir" (SBKP20. Kongre Kararı'ndan) kısacası, metropol ülkelerde "ileri demokrasi" için verilen "savaşım" sonucu "Toplumsal ilerleme" gerçekleşecek ve böylece devlet aygıtının hiç zedelenmeden işçi sınıfının eline geçmesiyle sosyalizme barışçıl yoldan geçiş mümkün olacaktır.

Peki bu ileri demokrasi ve toplumsal ilerleme stratejisi geri bıraktırılmış ülkelere nasıl uygulanmaktadır.

1970'lere gelindiğinde, kapitalist olmayan yolda "ilerleyen" hiçbir ülke modern revizyonist teorisyenlerin yüzünü ağartmamıştı. İşte tam bu yıllarda, başka bir boyutla Şili'de sosyalizme barışçıl "geçiş" deneyi yaşandı. Ve tüm revizyonistler, kendi imdatlarına yetişen bu olaya dört elle sarıldılar. Bilindiği gibi bu deney başarısızlıkla sonuçlandı. Allende öldürüldü. Ama yine de Şili'de yenilen Allende olmamıştır, diyebiliriz. Evet, Allede'nin bel bağladığı barışçıl yoldan sosyalizm denemesi başarıya ulaşamadı ve bunun böyle olmayacağını bizzat sosyal pratik tüm dünyaya ve Allende'ye kanıtladı. Sonuç olarak, Allende elinde mitralyözüyle faşistlere karşı vuruşarak şehit düştü. Allende, daha önceden şiddet kullanarak parçalamadığı burjuva devlet aygıtının kendisine şiddet kullandığını gördü ve bu kez kendisi de faşistlere karşı şiddet kullanarak leninizmin öğretisini hayata geçirdi. İşte bu yüzden Şili'de yenilen Allende olmamıştır diyoruz!

Peki, Şili'de yenilgiye uğrayan kimdi? **Şili'de yenilgiye uğrayan, modern revizyonizmin sosyalizme barışçıl geçiş tezini evrenselleştirme yolundaki çabalarıydı. Şili'de yenilgiye uğrayan, burjuva devlet cihazını parçalamadan sosyalizmi kurmayı uman ve bu süreci bizatihi proleteryanın ihtilalci şiddeti yerine başka sosyal sınıfların "ilericiliği" olgusuna bağlayan sınıf işbirliği teorileri, yani ta II. Enternasyonal kocakarılarının şahsında hayat bulup, günümüzde modern revizyonizm tarafından diriltilmek istenen müflis teorilerdir. Kısacası, geniş anlamıyla siyasal iktidarın tamamını proletaryanın hizmetine sunmak yerine, dar anlamıyla siyasal iktidarı yani yalnızca hükümet edişi proletarya adına parlamentarist yoldan kazanmakla yetinen teorilerin iflasıdır. Devlet aygıtında sömürücü sınıfların hizmetinde kalmasına göz yumulan bürokrasi ve militarizm gibi unsurlar karşısında, yalnızca seçim yoluyla hükümeti elde etmekle sosyalist bir iktidar olunabileceği görüşünün iflasıdır.**

Şili deneyinde uğranılan bozgun, elbette modern revizyonizmin pratikte tamamen iflası için yeterli olmuş değildir. Yenilgi karşısında yapılan değerlendirmeler, bunun "taktiksel" yanılgılar sonucu ya da emperyalizmin müdahalesinin bir sonucu şeklindeki yorumlarla sınırlı kalmıştır. İleri demokrasi koşullarında toplumsal ilerleme tezi geri bıraktırılmış ülkeler için de modern revizyonizm tarafından hâlâ önerilmekte, eski kapitalist olmayan yol bestesine yeni güfteler bulunmaktadır.

Kapitalist olmayan yol tezini anlatırken vurguladığımız noktaları tekrarlamaktan kaçınmak için, toplumsal ilerleme edebiyatının ayrıntılarına girmeyeceğiz. Yalnızca, ana hatlarıyla, belirtirsek bu "yeni"tezde de, dünya sosyalist "sistemi"nin belirleyici **olduğundan** yola çıkılarak az gelişmiş ülke halklarına toplumun demokratikleştirilmesi önerilmekte, işçi sınıfından, burjuva demokratların kuracakları "halktan yana" bir hükümete en geniş katılım sağlayarak sosyalizme barışçıl geçişin olanakları uğruna mücadelede kendini sınırlaması istenmektedir.

En iyisi bu toplumsal ilerleme ya da UDD (Ulusal Demokratik Devrim) teorisinin ülkemiz somut koşullarında nasıl değerlendirildiğine bir bakalım.

Bugün ülkemiz üzerinde bir "hayalet" dolaşıyor. TKP hayaleti! Kimilerine göre varlığı bir tevatürden ibaret. Yürüyüş gibi bazılarına göre ise icazetli(!)

Ama ne olursa olsun bugün bir TKP olgusu var günümüzde ve elli yıllık bir kış uykusundan sonra, 1971 devrimci hareketi ve yenilgisini izleyen bir dönemde ortaya çıkması, hiçbir şekilde bir rastlantı olarak değerlendirilemez.

Bugün ülkemizde sol düşünce emekçi halk yığınları arasında hızla yaygınlaşmaktadır. Bu dönemde TKP revizyonizmi 1971 yenilgisinin yarattığı teslimiyet, yılgınlık ve sağ eğilimleri örgütleyerek, devrimci hareket içindeki dağınıklıktan da yararlanarak "güç" kazanmaktadır. Bu "güç" kazanma gerçekte işçi sınıfı saflarında burjuvazi hesabına bir güç kazanmadır. Onun görüşlerinin içeriği bunu ortaya koyuyor. Bugün içinde bulunduğumuz koşullarda bu yüzden TKP'nin görüşleri incelenerek onun burjuva karakteri ortaya çıkarılmalıdır. Revizyonizme karşı mücadele günceldir.

Önce TKP proğramını esas alarak onun savunduğu görüşler konusunda doğrudan bir özet bilgi edinmeye çalışalım.

Programın 20.sahifesinde şu genel değerlendirme yer alıyor;

"Bugünkü koşullarda dünyada güçler dengesinde barıştan, demokrasiden, sosyalizmden yana **değişiklikler** oluyor. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkeler topluluğunun sürekli barış politikası Avrupa'da ve Dünya'da soğuk savaş kışkırtıcılığı geriletti. Gerginliği azalttı...

"Dünya ölçüsündeki bu gelişme Türkiye'de de devrimci hareketi etkiliyor.. Demokratik haklar için parlementer yolla savaş yürütmek olanaklarını arttırıyor. Parlamentoyu gerici.. güçlerin yararına işleyen bir araç olmaktan çıkarmak, onu işçi sınıfının, halkın yararına işleyen bir araç haline getirmek için daha geniş yollar açıyor."

"Köklü sosyal-ekonomik ve politik dönüşümlerin (reformların) gerçekleşmesi, halkımıza TKP'nin yakın amacı olan ileri demokratik bir düzene, oradan da sosyalizme geçmek olanaklarını sağlar." (TKP program, s. 28)

"UDD. (Ulusal Demokratik Devrim)Fran'sa'da devrim aşamasının sosyalizm değil, sosyalizm aşamasına geçiş için hazırlık sayılacak ileri demokrasi aşaması olduğu açıkça belirtiliyor. TKP programında da ileri demokratik bir aşamadan geçmek zorunda olunduğu belirtilmiştir."

"UDD bütün ulusal, anti-emperyalist demokratik güçlerin **egemenliğinde"** (öncülüğünde) "ve işçi sınıfının geniş ölçüde **katıldığı bir hükümet** eliyle gerçekleştirilecektir," Bunun için halktan yana bir hükümet kurulmalıdır. "Günümüzün başlıca sorunu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmektir. Demokratik bir hükümeti işbaşına getirmektir." (Atılım, Yıl 2,S.5) TKP'nin görüşleri özetle budur.

TKP REVİZYONİZMİ VE ŞİDDETE DAYANAN DEVRİMİN KAÇINILMAZLIĞI

TKP'nin sağ ideolojisi herşeyden önce marksizmin en özlü tezlerinden biri olan "şiddete dayanan devrim kaçınılmazlığı" fikrini reddetmektedir. Bilindiği gibi bu tez marksizmin en özlü sonuçlarından bir tanesidir.

Bugün TKP "burjuva devleti demokratikleştirmeyi" esas alıyor, halktan yana bir hükümet kurulmasından sözediyor. Parlamentonun halktan yana işleyen bir araç haline getirilme olanaklarından bahsediyor. Gerçekleştirilecek demokratik reformlarla sosyalizme geçiş aşamasına geçileceğinden sözediyor. TKP görüşlerinin tamamı sanki "Devlet ve İhtilal"e karşı yazılmış gibidir. Kitlelere devrim olmaksızın kurtuluş umutları (burjuva hayallerini) yayan revizyonizmin marksizmi en özlü noktasından reddederken burjuvaziye hizmet ettiği söz götürmez!

TKP revizyonistleri şiddetle dayanan devrim yerine toplumsal ilerleme safsatasını koyuyorlar.

TKP görüşleri "Marksist devlet teorisini en önemli ve en özlü yerinden" inkâr eden bir muhteva taşımaktadır yetkinleştirmişler, güçlendirmişlerdir; oysa onu kırmak parçalamak gerekmektedir." **"Marksist devlet teorisinin en önemli ve en özlü şey bu sonuçtur."**(abç.) diyor Lenin Devlet ve

YOLDAN GEÇİT YOK! (3)

"EĞER DEVLET SINIFLARARASI ÇELİŞMELERİN UZLAŞMAZ OLDUĞU GERÇEĞİNDEN DOĞDUYSA, EĞER TOPLUMUN ÜZERİNDE VE ONA GİTTİKÇE YABANCILAŞAN BİR GÜÇ İSE, AÇIKTIR Kİ SADECE ŞİDDETE DAYANAN BİR DEVRİM OLMAKSIZIN DEĞİL, AYRICA EGEMEN SINIF TARAFINDAN YARATILMIŞ BULUNAN VE İÇİNDE O 'YABANCI' KAREKTERİN MADDELEŞTİĞİ DEVLET İKTİDARI AYGITI DA ORTADAN KALDIRILMAKSIZIN EZİLEN SINIFIN KURTULUŞU İMKANSIZDIR." (Lenin)

ŞİLİ'DE YENİLEN ALLENDE DEĞİLDİR. ŞİLİ'DE YENİLEN REVİZYONİZMİN HAYELLERİDİR.

İhtilâl'de, ve yine aynı yerde yoruma gerek bırakmayan bir açıklıkla sorunu şöyle ortaya koyuyor: "eğer devlet sınıflararasındaki çelişmelerin uzlaşmaz olduğu gerçeğinden doğduysa eğer toplumun üzerinde ve ona gittikçe yabancılaşan bir güç ise açıktır ki sadece şiddete dayanan bir devrim olmaksızın değil ayrıca egemen sınıf tarafından yaratılmış bulunan ve içinde o "yabancı" karekterin maddeleştiği devlet iktidarı aygıtı da ortadan kaldırılmaksızın ezilen sınıfın kurtuluşu imkansızdır."

Bu son derece net ve kesin teorik tesbit noktaları karşısında TKP revizyonistlerinin görüşleri nasıl bir yer tutuyor? Atılım Dergisi (Y.3.S.2) de şöyle yazıyor: "Sovyet yardımları Amerikan ve öteki ülkelerin kredileri gibi egemen güçleri ekonomik ve politik bakımlardan palazlandırmak amacını gütmüyor. Doğrudan doğruya **"Devlete, halka yapılıyor."** (abç) Sovyet yardımları egemen güçlere değil devlete, halka yapılıyormuş (!) Peki bu devlet kimin devleti. Halkın devleti mi? Devlet "egemen güçlerin baskı aracı" değil mi? Bu noktada aslında herşey apaçık. Tekelci burjuvazinin oligarşik diktatörlüğünü halkın devleti olarak göstermeye kalkışan revizyonistlerin ihanetleri bu noktalarda doruk noktasına ulaşmaktadır. Marksizm devleti burjuvazinin baskı aracı olarak ele alarak onu parçalamayı zorunlu kılarken TKP onu egemen güçlerden koparak halka ait bir kurum olarak göstermekte, onu yetkinleştirmek yollarını aramaktadır. Yine TKP proğramındaki şu satırlar bu alçakça ihaneti bir başka açıdan belgelemektedir. "Ordu memlekete dolan Ulusal Kurtuluş Savaşında kurulmuştur. Bundan ötürü **görevi emperyalizme karşı, işbirlikçilere karşı savaşmak,** yurdun bağımsızlık, egemenlik ve halkın demokratik haklarını savunmaktır." (abç) Bir başka yerde Atılım (Y.2,S.5) de "Silâhlı kuvvetlerdeki yurtseverler devrim hareketinin vurucu gücüdür" deniyor. İ.Bilen bir konuşmasında da "silahlı kuvvetlerdeki yurtsever **komutanları** örgütlemek"ten sözediyor.

TKP bugün bir halktan yana hükümet kurmaktan parlamentoyu halktan yana işleyen bir araç haline getirmekten sözederek bu burjuva safsataları ile halkı uyutmaya kandırmaya çalışıyor. Bu kadarla da kalmıyor, "Ne varki UDD bütün ulusal, anti-emperyalist demokratik güçlerin egemenliğinde ve işçi sınıfının geniş ölçüde **katıldığı** bir hükümet eliyle başarılacaktır" diyerek işçi sınıfını burjuva iktidarlara peşkeş çekiyor. Şöyle ki, "Burjuvazinin sola açılan kanadıyla...savaş ortaklığı kurmak gerek" diyor Atılım, (Y.2,S.5) İlerici-demokrat güçlerin-ve de öncelikle burjuvzinin sola açılan kanadının-öncülüğünde bir hükümet kurulacak. Böylece kurulan halktan yana hükümete işçi sınıfı geniş ölçüde katılacak (bu da nasıl olacaksa) ve yapılacak demokratik reformlar ileri bir demokrasi'yi gerçekleştirecek! Oradan da sosyalizme geçilecek! Şaka değil, TKP'nin SAVAŞ YOLU(!)

Devleti halka ait bir alet olarak gösteren, orduyu "devrim hareketinin vurucu gücü" sayan, bugün bu devlet yapısında halktan yana bir hükümetin kurulabileceği, demokratik reformlarla ileri demokratik bir düzene oradan da sosyalizme geçileceği boşhayellerini yayan TKP görüşleriyle marksizmin devrimci teorisi arasında en ufak bir ilişki olmadığı hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar ortadadır. Ve yine apaçık ortadadır ki marksizmin bu en açık ve en kaba inkârı burjuvaziye hizmet etmekten başka hiç bir anlam taşımamaktadır.

Revizyonizmin marksist devlet ve devrim teorisini inkara dayanan görüşleri kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi anlayışı yerine "sınıflar barışı" ve "sınıf uzlaşmacılığını" da içermektedir. Toplumsal ilerleme edebiyatı gerçekte en saf ekonomizmi ve kaba bir evrimciliği ifade etmektedir. Bugün TKP revizyonstlerinin sözcülük ettiği düşünce sınıf mücadelesini burjuva hayatının sınırları içinde ve burjuvazi için de kabul edilebilir bir çerçevede ele almaktadır. TKP yayınlarında tüm devrimci içeriğinden yalıtılmış bulunan "savaş" sözcüğünün iki kelimede bir tekrarlanıp durması böylesi bir saf ekonomizmi ve pasifizmi gizlemeye yetmemektedir. Fakat bu konuda asıl önemli olan ve onların sınıf mücadelesini burjuvazi için kabul edilebilir hale getiren şey şu noktada kendini ortaya koymaktadır: "Oportünizm sınıf mücadelesini kabulünü, aslolan şeye kadar, kapitalizmden komünizme **geçiş** dönemine kadar, Burjuvazinin alaşağı edilmesi ve tamamen **ortadan kaldırılması** dönemine kadar genişletmiyor." İşte bu yüzden "aslında sınıf mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatoryasının kabulüne kadar **genişleten** kişi marksisttir ancak." (Lenin)

NASIL BİR İLERİ DEMOKRASİ?

TKP'nin görüşleri burjuvaziyi alaşağı etmeye değil, burjuva devlet iktidarını yetkinleştirip geliştirmeye hizmet eden görüşlerdir. Onun ileri demokrasisi burjuvazi için ileri bir "demokrasi" fakat proletarya ve emekçi halk için "ileri bir diktatörlük" olabilir ancak!

Atılım dergisinde (Y.2,S.7) ki şu yazı bu sözlerin anlamsız olmadığını kanıtlar:

Bu yazısında TKP'nin Hindistan'daki gelişmeler konusundaki görüşleri açıklanıyor: "Hindistan'da İndra Gandi Hükümetinin uyguladığı politikadan, ulaştığı başarılardan memnun olmayan iç ve dış gericilik hükümete ve bütün ilerici güçlere karşı saldırıya geçtiler." dendikten sonra HKP'nin bu konudaki politikasına değiniliyor: "HKP gericilerin ve emperyalizmin planlarını suya düşürmek için (ilerici güçleri) savaşa çağırdı. Çağrıda şöyle deniyor.. "demokratik güçler demokrasinin korunabileceğine inanarak birleşmelidirler." Bununla birlikte Hindistan Komünist Partisi ,Gandi hükümetine somut önerilerde bulundu. (Bu öneriler) hükümeti yüreklendirdi. Bugün Hindistan'da tüm ilerici güçler (...) ülkenin bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü, halkın kazanımlarını korumak için savaşıyorlar." İşte TKP'nin Hindistan'daki gelişmeler konusundaki görüşleri budur. HKP Gandi hükümetine (demokrasiyi korumak için! cesaret vererek savaşa çağırmış ve bugün elbirliğiyle savaşıyorlarmış! Bugün bütün dünya biliyor ki bu savaş emekçi ve yoksul Hindistan halklarına karşı bir savaştır. Bugün HKP nin desteklediği-ve TKP'nin alkış tuttuğu-ve Gandi ile birlikte yürüttüğü bu savaş Hindistan halklarına karşı daha ağır sömürü, daha çok açlık ve daha çok ölümden başka hiçbir şey getirmeyen burjuvazinin açık bir teörcülüğü ve zorbalığının ta kendisidir! İşte bu "ileri demokrasi" Hindistan egemen sınıfları için daha çok kâr, daha çok sömürü getiren, Hindistan halkları ve hapishanelerdeki onbinlerce devrimci için ise zulüm, işkence, açlık ve ölüm getiren bir "ileri demokrasi"dir.

Ve işte TKP'nin "ileri demokrasisi" de-ordunun (ve de yurtsever komutanların) vurucu güç rolünü oynayacağı, burjuvazinin sola açılan kanadının egemenliğinde, işçi sınıfının geniş olarak katılmasıyla kurulacak "halktan yana bir hükümet" tarafından "demokratik reform" ların yapılmasıyla gerçekleşecek olan "ileri demokrasi"-böyle bir "ileri demokrasi" olabilir ancak! Ve işte bu yüzden böyle bir "ileri demokrasi" burjuvazi için "ileri bir demokrasi" halk için ise "ileri bir diktatörlük" ten başka hiçbir şey olamaz!

TKP'nin görüşleri için daha onlarca sayfa yazılabilir. Fakat bu konuda yazılacak ve söylenecek hiç bir söz ve yazı ne kadar çok olursa olsun TKP'nin görüşlerinin yerine getirdiği fonksiyonu Lenin'in şu paragrafındaki kadar özlü bir şekilde ifade edemez:

"Bütün ezici sınıflar egmenliklerini güvenlik altına almak için iki sosyal fonksiyona ihtiyaç duyarlar: cellatın ve papazın fonksiyonu. Cellat ezilenlerin protestolarını ve öfkesini bastırmak; papaz da ezileni teselli etmek, onlara sıkıntıların ve fedakârlıkların azalacağı umudunu vermek (bu umutların gerçekleşeceğini garanti etmeden bunu yapmak özellikle kolaydır.) için gereklidir. Böylece sınıf egemenliği sürdürülürken onların sınıf egemenliğiyle uzlaşmasına, devrimci eylemden uzak tutulmasına, devrimci ruhun zayıflamasına ve devrimci azmin yıkılmasına çalışılır..."
(Dönek Kautsky)

Ancak bu konuda TKP'ye fazla haksızlık etmemek için şunu da belirtmeliyiz. Bugün bu "papaz fonksiyonu" yalnız TKP değil, **özünde onunla aynı görüşleri savunmakta olan**diğer TİP,TSİP vb. gibi tüm oportünist ve revizyonist örgütler tarafından ortaklaşa yerine getirilmektedir. Ve işte bu yüzden onbinlerce hançerden yükselen her "TEK YOL DEVRİM" şiarı oligarşik diktatörlük kadar tüm revizyonistleri de tedirgin etmektedir.

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI **DEVRİMCİ GENÇLİK**

NOT

Bu yazımız 14. sayımızdaki 2.dizide bitecek biçimde hazırlanmıştı. Ancak son andaki yer darlığı nedeniyle yazıların bir kısmını 15 sayımızda, 3.dizi olarak yayınlanmak üzere çıkardık. Bu farkında olmadığımız bazı hatalara yol açtı: 14. sayı, 6.sayfa, sütun 3, satır 10 da verdiğimiz dip not (1), o dizinin sonunda yer almadı. 7.sayfa, 3.sütundaki ilk paragraf (2), ve aynı sütunun son parağrafı (3).dip not olarak verilmesi gerekiyordu. Üstelik parantezlerin yanlış konması, paragrafları anlamsızlaştırmıştı. Dip notları aşağıya doğru şekliyle veriyoruz. Ayrıca 2.dizide başlık altına çıkardığımız kısımlar da 3.dizinin içerdiği kesimlerden seçilmişti. Değişiklik onların yazıya ilgisiz kalmasına yol açtı. Düzeltir özür dileriz.

DİP NOTLAR

1 **Bu eleştirimize modern revizyonistlerin görüşünü yansıtan bir makaleden yararlandık.** (N.Simoniya, "Lenin's Concept of Revolutionary-Democratic Dictatorship and Non-Capitalist Development", içinde, **Revolution in East and Lenin**, Novosti Press.) **Yazımızda, kapitalist olmayan yol konusunda modern revizyonistlere yaptığımız atıfların çoğu bu makaleye aittir.**

2 **Geçen sayımızda, Stalin'den yaptığımız uzun alıntıda proletaryanın hiç mevcut olmadığı-1925'lerin "Fas" türü ülkelerde, Leninist kapitalist olmayan yol tezinin geçerli olduğunu belirtmiştik. Sömürge ve yarı sömürgelerde proletaryanın cılız olduğu ve az çok gelişmiş kapitalist bir toplumda nisbeten güçlü proletaryanın bulunduğu ülkelerin gündeminde ise** Milli Demokratik Devrimlerin **olduğunu hatırlatmıştık. Modern revizyonisler, anlaşılacağı gibi kapitalist olmayan yolu her üç kategori için geçerli saymaktadırlar. Yine Stalin'den yaptığımız alıntılarda ulusal cephelerde komünistlerin görevleri anlatıldığı için burada sömürgesel devrimlerde, ulusal cephe içinde proletaryanın hegemonyasının ve örgütsel bağımsızlığının esas olduğunu belirtmekle yetinelim.**

3 **Yaşadığımız yıllarda Dünya halkları ve devrimcileri kaderin garip tecellisi, ya da tarihin cilvesine tanık olmaktadırlar: Bilindiği gibi, yakın zamana kadar kapitalist olmayan yolu ve şimdi bunun aynısı olan toplumsal ilerleme tezini savunan SBKP revizyonizmi ile 3.dünya tahlilinin yaratıcısı ÇKP revizyonizmi bir noktada birleşmişler, günümüzün siyamlı ikizleri olmuşlardır; her iki revizyonizm Dünya tahlili konusunda bütün karşılıklı karaçalmalara rağmen bir noktada müttefiktirler diyebiliriz.** Örneğin, dünün "**kapitalist olmayan yolun**" yolcusu MISIR, bugün bir "3.DÜNYA ÜLKESİ" olarak "sosyal emperyalizme" **karşı çıkmaktadır.**

AYÖD
Yürütme Kurulu'nun Durum Değerlendirmesi.

1)AYÖD GENEL KURULU GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMADA ÖNEMLİ ADIMLAR ATACAKTIR

Ankara'da gençliğin merkezi örgütü olan Ankara Yüksek Öğrenim Derneği'nin (AYÖD) ikinci Olağan Genel Kurulu Aralık ayı içindeyapılacaktır. Bugünlerde tek tek okul birimlerinde delege seçimleri yapılmaktadır. Bu Genel Kurul, Türkiye çapında Oligarşik diktanın eğitim kurumları üstünde baskı ve terörünü yoğunlaştırdığı günlerde yapılmasının yanında, devrimci hareketin ayrışma sürecini tamamladığı ve bir saflaşma sürecine girdiği dönemde yapılması bakımından da önemli olmaktadır. Esasen sol hareket içindeki bu saflaşmaların devrimci gençlik içindeki yansımasıda açık bir şekilde hızlanacağı bir dönem olacaktır. Çünkü genel olarak sınıflar savaşının günümüzde ulaştığı boyutların yanında, devrimci gençlik hareketinin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesindeki gelişmeler, herkesin bu mücadele içinde gerçek saflarını almalarını da zorunlu kılmaktadır.

Biz AYÖD yönetimi olarak, sol hareket içinde ayrışma sürecinin tamamlandığı ve saflaşma sürecinin yaşandığı bu ortamda, devrimci gençlik hareketinde bu aşamaların gerektirdiği görevlerimiz doğrultusunda sosyal pratiğe müdahale edişimiz, gençliğin anti-faşist mücadelesinde eyleminin birliğini sağlama konusundaki eksikliklerimiz ve genel olarak da geçmiş mücadele pratiğimizin bir değerlendirmesini ve öz eleştirimizi bu yazıda koymaya çalışacağız.

Oligarşi'nin, emekçi halka karşı uyguladığı faşist saldırı ve terörün bir parçası olarak, eğitim kurumlarında resmi ve sivil güçleri vasıtasiyle devrimci yurtsever öğrencilere karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı bir ortamda mücadele vermekteyiz. Egemen sınıflar uzun vadeli politikalarının bir gereği olarak eğitim kurumlarını faşistleştirmek istemektedir. Mevcut faşist kurumlarının yanına yeni faşist kurumlar eklemek, kurumsal faşizmden açık faşizme geçmek için kendilerine bir taban bulmak istemekte ve önemli bir demokratik mevzi olan eğitim kurumlarına karşı olanca gücüyle saldırmaktadır. Oligarşi'nin eğitimi faşistleştirme politikası ikili bir şekilde gündeme gelmektedir. Birincisi okutulan derslerin içeriğiyle ilgili. Bugün üniversitelerde ve liselerde derslerin konuları ve kapsamları esas itibariyle ülkemizin somut gerçeklerine cevap vermeyen, bilimsel bir anlayıştan yoksun olarak, emperyalizme ve Oligarşi'ye uşaklık edecek ucuz beyinler yetiştirmeyi amaçlamaktadır. Irkçı-faşist ideolojinin propagandasını gündeme getiren bir eğitim sistemi yürürlüktedir bugün. (Eğitim Enstitüsü sınavları ve liselerdeki tek tip kitap sistemi). İkincisiyse üniversiteler ve yüksek okulların, polis-faşist işbirliğiyle faşist işgal altına alınması ve bu okullara ilericilerin, devrimcilerin, yurtseverlerin alınmaması. Bu okullarda okumak isteyen anti-faşist öğrenciler polisin desteğiyle faşistler tarafından kurşunlanmaktadır...

Oligarşi'nin bu politikasına karşı bizler ne yapmalıydık, anti-faşist mücadele programına bağlı olarak, faşist işgallerin kırılması konusundaki politikamız ne olmalıydı? AYÖD yönetimi olarak, faşizme karşı mücadeleyi karmaşık görevler bütünü olarak değerlendiriyor, faşizmin yıkılışını anti-oligarşik, anti-emperyalist devrimde görüyoruz. Bunun günümüz somutuna yansıması olarak da, mevcut demokratik mevzileri terketmek değil aksine sonuna kadar korumak zorunda olduğumuzu tespit ediyorduk. Sorunu bu şekilde koyuş, doğal olarak doğru bir anti-faşist mücadele programının gündeme getirilmesini ve bu program çerçevesinde kendi kitlemize doğru bir önderlikle ve örgütlü bir şekilde gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamayı bizler için yerine getirilmesi gereken bir görev haline getiriyordu. Yoksa revizyonistlerin söylediği gibi "faşizm tırmanıyor, faşistlerin saldırılarına karşı çıkmak provakasyon olur o halde üniversiteleri terketmek gerekir" anlayışıyla hareket etmek devrimci harekete karşı en büyük ihanet olurdu. Faşizme karşı en geniş kitlelerin direnişini bir kale gibi dikmek gereğine inanıyor ve şöyle diyorduk: "bugün devrimci gençlik eylemi faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir perspektiften ele alınmalıdır. Gençlik hareketi bugün üniversitelerin dar kapıları arasında polis-yönetici-faşist cenderesi içinde sıkıştırılmış durumdadır. Devrimci gençlik hareketinin bu alandaki en büyük problemi mücadele alanının hareket olanağı taşımayan özelliğidir. Devrimci gençlik hareketi gelişmesinin belli bir aşamasında adeta hareketsiz bir hedef tahtası haline dönüşüyor. O halde, devrimci gençliğin çok yüksek düzeydeki devrimci potansiyeli üniversite kapıları arasındaki sıkışıklığından sökülüp çıkarılmalı. Statik bir savunma durumundan çıkarılarak, özgürce gelişip yayılabileceği alanlara doğru geliştirilmeli, yaygınlaştırılmalıdır. Hareket alanları geniş olan halk yığınları içinde devrimci gençlik hareketi geniş olanaklara ulaşacaktır. Bu, elbetteki üniversiteleri savunmaktan vazgeçerek faşistlere terketmek anlamına alınamaz. Tam tersi üniversiteleri faşistlere birer ikişer terketmemek için geniş halk yığınlarını en geniş demokratik Kamuoyu'nu harekete geçirmek için mücadele etmeliyiz." Yukarıda yapılan tespitlerin ışığında gençlik hareketinin çalışma tarzı gözden geçirilmiş, yeni durumların değerlendirilmesi de yapılarak hatalı eğilimler yok edilmeye çalışılmıştır. Kolaycı mücadele anlayışlarını terkederek gençlik hareketinin daha sağlıklı gelişimi sağlanmaya çalışılmıştır. Faşistlerin istediği mücadele alanlarının dışında, bizim istediğimiz zaman ve mekanda, hareketimizin özgürce gelişebileceği şartların yaratılması için var gücümüzle uğraştık. DGDF'nun kurulması için yaptığımız çalışmalar yaptığımız tespitlerin bizzat hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir.

Geçtiğimiz dönem bugün yaşadığımız dönem kadar olmasa bile zorlu mücadelelerin verildiği, çetin bir sınav dönemiydi. Bu dönem gençliğe çok önemli dersler verdi. Ve bu dersler sonucudur ki yukarıdaki doğru tespitleri yaptık. Ve "Bütün Anti-faşistler Okullarına" sloganını attık. Bu öğrenim dönemine, bu doğru doğru sloganın örgütlü bir şekilde canlı hayata geçirilmesiyle başladık. DGDF'nin etkin olduğu her yerde en geniş anti-faşist dayanışmanın gerçekleştirilmeye çalışılmasıyla geçen sene faşist işgal altında olan bir çok okulda bugün faşist işgaller kırılmıştır. Elbetteki faşist işgalleri kırmak için giriştiğimiz çalışmalar sözde keskinliği elden bırakmayan, geçen sene AYÖD'ü pasifistlikle suçlayan fakat özde "okulları terkedelim" diyenlerden farklarının olmadığı bizzat pratikte açığa çıkan revizyonistlerde böylece giderek teşhir oluyorlar. Önümüzde mücadele süreci şüphesiz daha sıcak ve hızlı bir dönem olacak. Bu dönemde pislikler daha açık olarak gözlenebilecektir şüphesiz.

Merkezi örgüt olarak, faşizme karşı mücadelede gençliğin devrimci eyleminin birliğini savunduk. Bu arada gelişen sınıf mücadelesine bağlı olarak, devrimci gençlik hareketinin eyleminin birliğini parçalamaya yönelik tavırlar karşımıza çıktı. Bu tavırlar iki şekilde gündeme geliyor. Birincisi AYÖD'ü sözde ve pratikte merkezi örgüt olarak tanımama, ikincisiyse buAYÖD'ü sözde merkezi örgüt olarak gördüğünü söyleyip, pratikteyse, bunun tam tersi bir davranış içinde olmak. Bu iki yanlış eğilim, SEE teorisini savunan revizyonistlerin gençlik hareketini değerlendirişlerinin bir sonucu olarak karşımıza çıkmakta ve objektif olarak gençliğin antifaşist mücadelesini sekteye uğratan bir görünüm arzetmektedir. Bunlardan birincisi, modern revizyonizmin ülkemizdeki temsilcileri, mülteci revizyonistlerin yukardan aşağı icazetli bir şekilde kurduğu İGD şeklinde ortaya çıktı. Bugün bu İGD'li beslemeleri faşizme karşı mücadele içinde görebilmek mümkün değildir. Bunun böyle olması da olağandır. Kurdukları tekke örgütlerinde ve yayın organlarında, okullarda faşizme karşı mücadele veren devrimcilere küfretmekte, "goşistler" "anarşistler" "troçkistler" diye bağırıp çığırmaktan başka birşey yapmamaktadırlar. Bunların çırpınmaları boşunadır. Çünkü gelişen mücadele revizyonistlerin iğrenç yüzünü açığa çıkarmakta, tekkeleriyle birlikte hızla gençlik içinden tecrit olmaktadırlar. Geçmişte olduğu gibi İGD'nin gideceği yerde GSB ve DGB gibi tarihin çöp sepetidir.

İkincisiyse oportünizmin en ince örneklerini döktüren kılıktan kılığa girip, onbeş günde bir görüş değiştiren, AYÖD'ü sözde merkezi örgüt olarak kabul etmelerine rağmen, AYÖD'ün hiçbir militan eylemi içinde yer almıyan, kendilerine "muhalefet" ismi vererek örgüt içi anarşiyi gündeme getiren "sosyal emperyalizm" teoricilerinin oluşturduğu oportünist kampın tavırları. Bunlar da en az İGD'liler kadar gençliğin devrimci eyleminin birliğini parçalamaya yönelik bir tutum içindedirler. Tutarlı bir antifaşist mücadele programı olmayan bu revizyonistler en ilkel kitle kuyrukçuluğuyla ekonomizmin batağında yüzmektedirler. Devrimciliğin kriterini "sosyal emperyalizme" karşı tavır almak olarak görerek, örgüt içinde azınlıkta kalmanın verdiği hırçınlıkla AYÖD'e karşı saldırıda İGD'li revizyonistlerle ağız birliği içindedirler. AYÖD'ün kabul ettiği, faşist işgallerin kırılması için bütün devrimci, yurtseverlerin okullarına gitmesi politikasına karşı takındıkları tavırlar kitle tarafından çok iyi bilinmektedir. Sözde AYÖD'ün bu politikasını olumlu buldular fakat bu politikanın hayata geçirilmesinde toplantılardaki "hızlılıklarını" ne kitle ne de biz göremedik. Geçen sene DTCF'de kendileri yönetici olmalarına rağmen okula gitmek için gerekli olan kitleyi toparlayamamışlar ve tam aksine toparlananları da dağıtmışlardır. Fakat işin acı tarafı da AYÖD'ün politikasını hayata geçirmemekte diretmelerine rağmen DTCF'nin faşistlerin işgali altına girmesinin sorumluluğunun tamamını AYÖD'ün üstüne yıkmaya çalışmışlardır. Pratik onların yanıldığını açıkca göstermiştir. Çünkü bu yıl DTCF'nin yönetiminde etkin olanlar AYÖD yönetiminin görüşünü savunanlardır. Ve okuldaki faşist işgal bu dönem kırılmıştır. Aynı şekilde Yükseliş'te (ADMMA) Öğrenci Derneği, bunların elindedir. Uyguladıkları yanlış kitle çizgisi sonucunda koskoca bir potansiyel harcanmış, kitlelere önderlik edemeyişlerinden, bu okul bir süre faşistlerin kesin kontrolüne g e ç m i ş t i. Yükseliş'te A Y Ö D yönetimine bağlı devrimci ögrenciler AYÖD'ün politikasına uygun olarak öğrencileri örgütlü bir şekilde okula götürmek isteyince de oportünist dernek yöneticileri toprağın ayaklarının altındankaydığınıgörmüşler (tabii ki bu kayış sadece Yükseliş Derneği'nin ayaklarının altından bir kayış değildi. Esas olarak muhalefetin en önemli "KALESİ" olan Yükseliş kitlesinin devrimci görüşe doğru kaymasıydı) ve bunun sonucu olarakta işi saldırganlığa değin vardırmışlardır. (Bu okulda sadece dernek yöneticileri değil, diğer oportünist görüşler de kitleyi pasifize etmekte direkt ya da dolaylı rol oynamışlardır. Bugün okulda bu tavırlarından dolayı kitleden tecrit olmuşlardır. Son Yükseliş birimindeki AYÖD delege seçimi bunun apaçık göstergesidir.)

Bütün bunlar ortadayken bu oportünistler toplantılarda kalkıp "AYÖD ne yaptı?" diye utanmadan soru sorabilmektedirler. Bizler esas olarak oportünistlere karşı yeterli bir mücadele vermedik. Bunları gerek ideolojik olarak, gerekse pratik olarak teşhir etme konusunda eksik kaldık. Bunlara karşı "eleştiri hakkı çalışma hakkından doğar" ilkesini uygulayamadık. Önümüzdeki dönemde yoğun bir şekilde bu gruplara karşı ideolojik mücadeleyi gündeme getirmek zorundayız. Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin gereklerini hayata geçirmek ve örgütsel işlerliği sağlama konusunda çabalarımız istediğimiz bir şekilde olmadı. Grupsal çıkarlar uğruna örgüt içi örgütçükler yaratarak, gençlik hareketinin birliğini parçalamaya yönelik davranışlar içinde olan oportünistlerin "DEMOKRATİZM" hastalığına karşı devrimci demokratik merkeziyetçilik ilkesinin tutarlı savunucuları olmak zorundayız. Pratikte karşımıza çıkan bir diğer olay da oportünistlerin sık sık hata ya-

pıp, her hata yapışından sonra özeleştiri adına günah çıkartma şeklindeki tavırları. Oysa devrimciler herhangi bir konuda hata yaptıkları zaman bu hatayı pratik içinde düzelterek özeleştiri yaparlar. Bunların özeleştiri anlayışlarını açıkça teşhir etmek devrimci bir görev olmaktadır. Artık bugün devrimci gençlik hareketindeki saflaşma süreciyle birlikte, gelişen sınıf mücadelesinin katı tercihleri karşısında oportünistler bu mücadeleden tecrit olup gideceklerdir.

Diğer bir oportünist grup olan KSD'ciler, AYÖD'ün okullardaki faşist işgallerin kırılması doğrultusundaki politikasının pratiğe aktarılmasında hiçte öteki oportünistlerden farklı davranmamışlardır. Yükseliş'teki dar grupçu, politikadan yoksun ve özünde okula gitmemeyi getiren davranışlarını herkes bilir. Fen Fakültesi'nde yönetimde olan bu görüş, geçen senenin önemli bir kısmında okula gitmemeyi sağlamış ve böylece devrimcilerle birlikte hareket eden kitleyi dağıtmışlardır. Bu senede bu okuldaki KSD'cilerin önemli bir kısmı okulu terkederek, Fen Fakültesi'nin tamamen fasistlerin işgali altına girmesine hizmet etmişlerdir. Yine Ziraat Fakültesi'ndeki günlük politikaları daha doğrusu politikasızlıkları sonucudur ki, Veteriner Fakültesi nde de faşist işgal ağırlıkla kırılamamıştır. Çünkü onların etkin olduğu Ziraat Fakültesi'ndeki kitleden kopuk, kitleyi dağıtan kısa vadeli çıkarlara hizmet eden tutarsız davranışları, faşistlerin Dışkapı bölgesinde güç kazanmasına neden olmuştur.

AYÖD yönetimi, bu arkadaşların her türlü tutarsızlığına karşın, bu okullardaki faşist işgalleri kırmak için mücadele edecektir. Ve hiç bir okul, hiç bir siyasi yoğunluğun tekeline terk edilmeyecektir. Fen Fakültesi'nde ve Ziraat Fakültesi'nde AYÖD yönetimi geçen yıl yeterli çalışmayı yapamamıştır. Fakat önümüzdeki dönemde bu okullara da titizlikle eğilmek zorunda olduğumuzu biliyoruz.

KSD'cilerin DGDF **(Devrimci Gençlik)** konusundaki tahlillerine de kısaca burada yanıt vereceğiz. Bu konuda şöyle diyorlar:

"-Bugünkü federasyon örgütlenmesi, geçmişteki **DEV-GENÇ** örgütlenmesinin bir karikatürü biçimindedir. Ayrıca kuruluşu da kesinlikle 'cuntacı' bir anlayışın ve 'yangından mal kaçırma' telaşının yansımasıdır. Üç şehirdeki merkezi gençlik derneklerinin yönetimi tarafından ve diğer gruplarla tartışılmadan, en önemlisi de kitle önünde genişliğine bu sorunu ortaya koymadan kurulmuştur"

Türkiye'de gençliğin federasyon şeklinde örgütlendirilmesi, 1974 yılından beri çalışmaları yapılan bir konudur. Yani ADYÖD ve İYÖKD döneminde bu çalışmalar başlamıştır. I.Olağan AYÖD Genel Kurulu'nda da bir federasyonun kurulması konusunda AYÖD yönetimine oy birliğiyle yetki verilmiştir. Bütün bu çalışmalar devam ederken, dergilerde bu konuyla ilgili yazılar yayınlanırken, acaba bu arkadaşlar Türkiye'de yaşamıyorlar mıydı ki federasyonun kuruluşunu **"CUNTACI"** olarak nitelendirip, bu sorunun tartışılmadığını söylüyorlar?

Görüldüğü üzere herkes gençlik hareketinin birliğinden bahsetmesine karşın, bu konuda ne kadar samimi oldukları ortada. Bütün bu oportünist ve revizyonist grupların, gençliğin devrimci eyleminin birliğini parçalamaya yönelik tavırlarına karşın, AYÖD yönetimi olarak bu konuda belli bir mesafe katettiğimize inanıyoruz.

Kısaca bütün okullarda AYÖD, insiyatifini en açık biçimiyle koymalıdır.Geçen sene AYÖD yönetiminin görüşlerini savunmayan siyasi yoğunlukların yönetimde olduğu birimlerde, ya da AYÖD yönetiminin görüşlerini savunan devrimcilerin etkin olmadıkları birimlerde AYÖD'ün gençlik politikası pratiğe istenildiği gibi aktarılamamıştır. Bu zaafın sonucu olarakta bu birimlerde doğru devrimci politika izlenememiştir. Ve bu yüzdende devrimcilerin etkinliği istenildiği gibi gerçekleştirilememiştir. Elbette ki, AYÖD'ün yeterli insiyatifi kullanamaması, esas belirleyicidir bizim açımızdan. Çünkü faşist işgallerin kırılması için aktif ve insiyatifli bir politikayı hayata geçirmek zorundayız.

2-AYÖD SEÇİMLERİ VE İTTİFAK ANLAYIŞIMIZ

Bugünlerde okullarda AYÖD Genel Kurulu için delege seçimleri yapılmaktadır. Bilindiği üzere her on üyeye bir delege seçilmektedir. Bugüne değin ODTÜ, ADMMA, DTCF, MBMYO, Sosyal Hizmetler Akademisi, Fen Fakültesi, Ziraat Fakültesi'nde delege seçimleri yapılmış olup, toplam 210 delege seçilmiştir. Önümüzdeki günlerde diğer okullarda da seçimler devam edecektir. Bugüne dek 210 delegeden 178'ini **"DEVRİMCİ GENÇLİK"** grubundaki arkadaşlar almışlardır. Bu sonuç da AYÖD'ün kitlelerden kopuk, yanlış bir politika izlediğini söyleyen tüm oportünist, revizyonistlere bir yanıt niteliğini taşımaktadır.

Seçim sistemi konusunda ortaya sürülen bir takım iddialara da bu arada kısaca değineceğiz. **"Sosyal Emperyalizm"** teoricilerinin oluşturduğu oportünist kamp, seçim sisteminin **"Anti-Demokratik"** olduğunu öne sürmektedir. Şunu belirtelim ki, bu sistem AYÖD üst formunda herkes tarafından kabul edilen bir sistemdir. Sistemin özü çoğunluk sistemi olup, en çok oy alan kişilerin delege seçilmesidir. Bu arkadaşlar, şimdi bu sisteme karşı çıkarak **"Nisbi Temsil"** sistemini önermektedirler. Kitle kitle diye çığırtkanlık yapan bu arkadaşlar kendi politikalarının doğruluğuna inanıyorlarsa, kitlenin çoğunluğunun oylarını alarak seçimleri alabilirler. Somut gerçekler bunların giderek kitlelerden tecrit olduğudur. Aslında savundukları sistem konusunda da samimi değiller. Kazanabileceklerine inandıkları yerlerde bu sistemi kabul edip, seçime katılırlarken, çok az oldukları yerlerde seçim sisteminin anti-demokratik olduğunu iddia edip seçimleri **"protesto"** ediyorlar. Bu oportünist baylarımızın bu türden tavırlarını biz olağan karşılıyoruz.

Burada ittifaklar politikamıza da değinmekte yarar görüyoruz. Bizler, gençliğin antifaşist, anti-emperyalist mücadelesinde, pratik eylem temeli üzerinde, bir program ve ilkeler etrafında gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamak için sağlıklı ittifaklardan yanayız. Bu, ilkelerden taviz vererek, istikrarlı bir yapı arzetmeyen, gençliğin mücadelesi konusun da sistemli bir görüşü olmayan tavır ve davranışlarıyla gençliğin devrimci eyleminin birliğini baltalayıcı bir görünüm arzeden, gruplarla ittifak yapacağımız anlamında yorumlanmamalıdır. Çünkü ittifaklar, mücadelemizi daha ileri boyutlara ulaştıracak bir perspektiften ele alınıp incelenmelidir. Yoksa devrimci mücadeleyi engelleyici ittifaklara girmemek gerekir. AYÖD seçimleriyle ilgili olarak birimlerdeki arkadaşlarımız, bu anlayıştan hareket ederek seçimlere girmelidirler. **Bu konuda bugüne dek yapılan hatalarla ilgili olarak özeleştiri yapıp tutarlı bir tavır içine girmek gerekmektedir.**

3-HATALARIMIZ VE ÖNÜMÜZDEKİ İLİŞKİN ÖNERİLERİMİZ

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında AYÖD yönetimi olarak hiç hata yapmadığımızı iddia etmiyoruz. Elbette ki, hatalar yaptık ve bunlardan da gerekli dersleri çıkardık. Bunları şöyle sıralayabiliriz: Faşist işgallerin kırılması için bütün yurtseverler okullarına, politikamızı hayata geçirme konusunda yeterli olduğumuzu söylemiyoruz. Okullardaki anti-faşist bütün kitleyi örgütlemek ve onları eylem içine sokmak doğrultusundaki çalışmaların önümüzdeki dönemde daha sağlıklı bir şekilde yürütüleceğine inanıyoruz. Demokratik kitle örgütlerinde, aktif üye anlamında kadroları, yeteneklerine uygun bir şekilde eylem içine sokup, onların siyasi pratiğini arttırma ve kadro tıkanıklığını ortadan kaldırma konusundaki çalışmalarımız da eksikti. Gerek faşizmin demagojisine karşı olsun, gerekse devrimci hareket içindeki revizyonist ve oportünist politikaları teşhir etme ve bu doğrultuda yoğun ideolojik mücadeleyi gündeme getirme konusunda da üzerimize düşen görevleri yeterince yerine getiremedik. Önümüzdeki dönemde geniş kitle toplantıları düzenleyerek ve diğer çalışmalar içine girerek, kitlelerin siyasi bilincini yükseltme doğrultusundaki çalışmalarımız daha örgütlü bir şekilde devam edecektir.

Devrimci gençlik hareketinin saflarındaki hatalı eğilimlere, liberalizm hastalığına ve **memur zihniyetine** karşı daha tutarlı bir mücadele vermek, saflarımızda devrimci disiplin ve yoldaşlık ilişkilerini hakim kılmak zorundayız.

İçinde bulunduğumuz dönem devrimci hareketin saflaşma sürecine girdiği bir dönemdir. Mücadele biçimlerini ve çalışma tarzlarımızı, saflaşma döneminin gereklerine uygun bir şekilde ele alıp değerlendirmek zorundayız. Yeni dönem, yeni görevler beklemektedir ve haldeki örgütlenmelerle pratiğe müdahale etmek yeterli olmayacaktır. Yapılacak olan AYÖD II. Olağan Genel Kurulu, bu doğrultudaki çalışmaları hızlandıracak ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamada ileri adımlar atacaktır.

FAŞİST İŞGALLERİ KIRDIK, KIRACAĞIZ...

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ...

Ankara Yüksek Öğrenim Derneği
A.Y.Ö.D.
Yönetim Kurulu

TÜM–DER İSTANBUL ŞUBESİNİN 2. OLAĞANÜSTÜ KONGRESİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI...

Halk kitlelerinin düzene muhalefetini, düzenin sınırları içinde hapsetmek, iktidarını sürdürebilmek için çeşitli oyunlar tezgahlamakta olan hakim sınıfların içine düştükleri ekonomik-politik buhranın yükünü işçiler, köylüler, memurlar ve tüm halka yüklemeye çalıştığı ve hayatın artık çekilmez bir hale geldiği bir ortamda Kongre yapıldı.

Birinci olağan Kongre'ye "İlerici Demokratlar Grubu" olarak katılan revizyonistler, bu Kongreye sırayla "Birlik ve dayanışma", "demokrasi için birlik" ve "demokratik merkeziyetçiler" halinde katıldılar. Oportünistlerse "kutsal ittifak" içinde"Yurtsever Demokratik Muhalefet Grubu" olarak katıldı. Devrimcilerse "YURTSEVER DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU" olarak katıldılar.

YDMG'nun mücadele bayrağı etrafında saf tutan memur kitlesi, 20.11.1976 Cumartesi günü Tepebaşı Gazinosu'nda Olağanüstü Kongre sonunda TÜM-DER yönetimini kazandılar. YDMG'nun saflarında kenetlenen memurların disiplinli, bilinçli ve birlikteliği revizyonistleri paniğe düşürdü.

Revizyonistler bu Kongre'de de yönetimi gasp etmek için her türlü oyunu tezgahladılar son kozlarını oynamayı denediler. İlkin saat 10'da başlaması gereken Kongre'yi 15'te başlattılar. Divan Başkanlığı'nı YDMG aldı. Gündeme geçildiğinde salonun 17'ye kadar kiralandığı duyuruldu. Revizyonistlerin son kozuydu bu. Oldu bittiye getirip yine yönetimde çöreklenmek amacındaydılar. Kongre salonunu saat 17'ye kadar tutup, Kongre'yi 15'te başlatanlar, konuşmaların uzamasından, zamanından kısıtlanmamasından yanaydılar. Birlik ve dayanışma grubu konuşmalarıyla hükümet komiserine resmen çağrıda bulundu. İhbarcı konuşmalarıyla, "yasal mevzuat ve usulsüzlükler" ortaya sürerek Kongre'nin iptali için çırpınıp durdu. YDMG bilinçli ve disiplinli davranışıyla bu oyunları göğüsledi. Revizyonistleri geriletti. Seçimlere hiçbir grupla ittifak yapmadan giren "YURTSEVER DEVRİMCİ MEMURLAR GRUBU" ezici bir farkla (YDMG:513, Birlik ve Dayanışma:270, Demokrasi için Birlik:67 oy alarak) yönetime geldi.

Bu seçimlerin önemi büyük. Bu Kongre, kurulduğundan bu yana TÜM-DER yönetimine çöreklenen revizyonizme DUR! dedi. Bu seçim, mesleki örgütlerin başına çöreklenen revizyonistlerin doğru devrimci görüş ve tutarlı tavırlar karşısındaki yenilgilerinin bir yenisi oldu.

KSD'cilerden Cevap (!) Geldi.

Geçen sayımızda KSD'nin teorik sefaletini sergileyen bir kısa yazı yayınladık. Bazı arkadaşlar bu yazının KSD'nin mantığını açığa çıkarmasına rağmen yine de, "gereksiz" bir konuyu işlediği için "anlamsız" bulduklarını söylediler.

Bu bakımdan, KSD ile aramızdaki **asıl** tartışmanın FAŞİZM hakkında olduğunu hatırlatmakta yarar var. Söz konusu yazı (Kievski tartışması) bu vesileyle gündeme geldi. Biz: faşizme karşı mücadele bir devrim meselesidir; zira ülkemizde sömürge tipi bir faşizm vardır; bunu klasik faşizmle karıştırmamak gerekir; açık faşizme geçiş çabaları karşısında nispi demokratik ögeleri (temel almadan) savunmak gerekir vb. diyorduk. KSD; ülkemizde faşizmin olmadığını, faşizmin bir tırmanış içinde olduğunu ileri sürdü. Faşizme karşı somut mücadele programı getirmeden, demokrasi ve faşizm kavramları üzerine tanımlara ilişkin bir tartışmaya girişti. Bu vesileyle, metropol ülkelerde burjuva demokrasisinin emperyalizmle birlikte ortadan kalktığışeklinde bir"tahlili"de ileri sürdü.(Daha önce Militan Gençlik'in ileri sürdüğü) bu görüşleri savunurken, olmayacak bir şey yaptı: Lenin'den kendini "doğrulayacak" alıntılar yapmaya uğraşırken, bizzat Lenin'in eleştirdiği görüşü özetleyen bir paragrafı Lenin'e mal etti! Marksizmin genel doğruları üzerindeki kaba bir bilgilenme ile ahkam keserken devirdiği bir yığın çam içinde işte bu en abes olanıydı.

Gerçekte şu "KSD usulü alıntı" sefaleti bir tesadüf değildir. Demokrasi üzerine Marksist teorinin bir karikatürü niteliğindeki "bilgilenmesi" söz konusu paragraftaki Kievski'nin fikirlerine denk düştüğü için buna dört elle sarılmıştı. Lenin diye Kievski'ye sahip çıkmıştı. Şunları Lenin'in söylediğine kendini inandırmıştı:

Emperyalizm, demokrasinin inkarıdır, o halde, demokrasi elde edilemez, **haklardan (yani demokrasiden) bahsedilemez.**Asgari programlarda demokratik talepleri ileri ölçülere vardırmak bir aldatmacadır, Sosyalist devrimi gözardı etmektir vb.

Oysa, bu paragrafta Lenin,Kievski'nin "bunu" demeye getirdiğini, onun kanıtlarının ve "tartışmalarının" bu anlama geldiğini açıklıyor ve bu mantıki silsileyi reddediyordu.

Biz, bunun ışığında, KSD'nin metropollerde burjuva demokrasisi kalmamıştır derken düştüğü sefaleti göstermiştik.

Gerçekte, KSD başına gelen felaketi hala anlamış değil! Ben, diyor "demokrasi için mücadeleyi (haklar için yani!) inkar etmiyorum ki". Evet, gerçekten sözkonusu meşhur alıntıda "haklardan(yani demokrasiden!) bahsetmenin bir anlamı yok"denmesine ve de KSD bunu Lenin'e mal ederek benimsemesine rağmen, aynı KSD demokrasi için ve haklar için mücadeleyi reddetmiyor(reddetmediğini söylüyor!) Peki ama, bu ne anlama gelebilir?

Hem "haklardan(yani demokrasiden!) bahsetmenin bir anlamı yok" diyeceksin (öyle ya, Lenin böyle(!) demiyor mu?), hem de "ille de Kurtuluş'a demokrasi için mücadeleyi reddettirmeye çalışıyorlar", "biz demokrasi için mücadeleyi reddetmiyoruz ki..." diyeceksin!

Bu neyi kanıtlayabilir? KSD'nin sefaletinin mantıksızlığından başka!

Ne ki, bu tartışma (ve de sefalet konusu) bir çoklarına o kadar önemli görünmeyebilir. Gerçekten tartışma bu noktada çok "soyut" bir yere geliyor. Bu yüzden biz bu konu üzerinde artık uzun uzadıya durmayı gereksiz buluyoruz. Bu, metropol ülkelerde **burjuva** "demokrasisi"nin olup olmadığı tartışmasını, KSD'nin sefaletini noktalayarak bitireceğiz. Ve de **esas** tartışma noktasına, ülkemizde faşizme karşı mücadelenin somut program hedefleri, mücadele metodları ve taktikleri (ve diğer konuları) tartışmaya uğraşacağız. Tabii ki KSD'yle bir tartışma **edebi** içinde tartışmak mümkün olabilirse. (*)

SEFALETE NOKTA!

Gerçekte bu tartışmayı sürdürmenin gereksizliği KSD'cilerden gelen "cevap"tan sonra iyice ortaya çıktı. Zira "KSD'ci yazar" verdiği "cevap"ta bu sefalete noktayı kendi koydu. Şöyle ki:

« Burada "küçücük" bir tahrifat daha var.. Lenin'in cümlesi tam olarak şöyle: *"Emperyalizm hem dış hem de iç siyasette demokrasiyi yıkmaya doğru, gericiliğe doğru mücadele eder. Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin inkârıdır, onun taleplerinden sadece bir tanesinin, ulusal kendi kaderini tayinetmenin değil"* Tahrifat şöyle:"DG"Dergisi paragrafın gene yarısını almış. Son cümleyi almamış. Oysa meselenin can damarı burası. "DG" Dergisinin anlamadığı yer burası. Emperyalizm demokrasinin bütünüyle çelişir. Bütününü inkar eder. Tek tek haklarını inkar etmez.(a.b.ç) Lenin'in "elde etme", "inkar", "çelişme" ile birlikte daima bütün kelimesini kullanmasının ve altını çizerek kullanmasının anlamı budur. » (XX)

Bize göre bu "sefalet" konusunu bundan daha iyi anlatmak mümkün değil! (Lenin, emperyalizm **sadece** U.K.T.H. (ulusların Kaderini Tayin hakkı)nın değil genel olarak bütün demokrasinin inkarıdır derken: Emperyalizm tek tek hakları inkar etmez, demek istiyormuş?!! Ve de meselenin can damarı burası imiş!!

Bilmiyoruz, artık açıklamanın ve konuyu uzatmanın alemi var mı?

Emperyalizm tek tek haklarla çelişmezmiş! Örneğin U.K.T.H. ile siyasi bağımsızlıkla, cumhuriyetle çelişmezmiş. Emperyalizm bütün demokrasinin inkarıdır, sadece U.K.T.H. nın değil, sözlerinden nasıl olurda tam tersi bir anlam çıkabilir! Bu sözlerine, "Genelinde demokrasiyi'inkar' eden emperyalizm ulusal meselede **DE** (yani ulusal kendi kaderini tayin etme) demokrasiyi inkar eder, demokrasiyi yıkmaya bakar. Emperyalizm altında **demokrasinin elde edilmesi, bir cumhuriyetin, bir milisin ve memurların halk tarafından seçilmesinin vs. elde edilmesi aynı anlamda ve aynı derecede (tekel öncesi kapitalizme kıyaslandığında) daha zordur** (a.b.ç.)" diye devam eden Lenin'in "emperyalizm tek tek haklarla çelişmez" dediği nasıl ileri sürülebilir?

Burada artık sadece sefalet değil, eşsiz bir "mantık patlaması"yla karşı karşıyayız.

Lenin bütün makalesinde, hem hakların (tek tek hakların: U.K.T.H.,cumhuriyet, serbest seçim vb.) hem de bütün demokrasinin emperyalizmle (ve de kapitalizmle) çeliştiğini anlatır.Ama hem çeliştiğini hem uyuştuğunu vurgular ve"elde edilebilirliği" bu bütünlük içinde ele alır.

Lenin, U.K.T.H. elde edilebilir diyor, KSD bundan emperyalizm U.K.T.H. ile çelişmez, onu inkar etmez (!) sonucunu çıkarıyor. Lenin, "emperyalizm demokrasiyi inkar eder, onunla çelişir" diyor, KSD o halde demokrasi elde edilemez (!) diye anlıyor.

Emperyalizm tek tek hakları ve bütün demokrasiyi hem "inkar"eder onlarla "çelişir", hem de "uyuşur". "emperyalist sistemde sadece U.K.T.H. değil, demokrasinin tüm istemleri ancak kısmen gerçekleştirilebilir ve bu da çarpıtılmış bir şekilde ve istisnai olarak (örneğin, Norveç'in 1905'te İsveç'ten ayrılmasında olduğu gibi)."(Lenin)

Bu tartışmaya bir medrese tartışması diyenler çıkacaktır. Gerçekten doğru. Ama ne yapalım? Bir sefaleti göstermek için bu can sıkıcı işi yüklenmek zorundaydık. KSD "meselenin can damarında" kendi sefaletini noktalayarak bizim yapacağımız işi kendi BİTİRDİ!

xxx

(X)Tartışma edebi konusundaki endişemizi KSD'nin "İLERİ"sini okuyabilenler hakvereceklerdir sanırız. Arkadaşlara bu konuda bir uyarıda bulunmayı da gereksiz görüyoruz. Hareketinin dar grup çıkarı için hiçbir "yöntemi" (ihbarcılığı da!) inkar etmeyen bir "faydacılığın" nereye varabileceğinin bir küçük örneği bu "İLERİ". Cevap verilemiyecek ve de ciddiye alınamayacak cinsinden. ("Arkadaşların" **maksadının** "ihbar" olmadığını biliyoruz. Ve C.Savcılarının bu **maksadı** dikkate alacaklarından kuşku duymuyoruz!!)

(XX)Ayrıca, çok kaba bir tahrifatta yakayı ele veren KSD'cilerin, hiç öz eleştiri yapmadan, bu "zul" den kurtulmak uğruna aynı çamuru bize atmak istemeleri ve bu konuda hezeyan içinde oldukları apaçık.TÖB-DER Kongresi için hazırladıkları propaganda broşüründeki faşizm teorilerini okuyan herkesin çıkardığı şu sonuçtan; "faşist devlet biçimi II. bunalım döneminin, oligarşik dikta devlet biçimi III. bunalım döneminin genel özelliğidir" sonucundan bahsettiğimiz de bizi yine tahrifatçılıkla suçladılar. Bu söyleyeni bağlar, dediler. Öğretmenlere götürdükleri "siyaset" KSD'cileri bağlamadığına göre, gençliğe götürdükleri "siyaset"te bağlamayabilir. "İLERİ" ye işte bu bakımdan da kuşkuyla yaklaşılmalıdır.

Lenin, "MARKSİZMİN BİR KARİKATÜRÜ ve EMPERYALİST EKONOMİZM" den.

(Sayfa 27-33)

(...)

Genelinde Demokrasi'yi "inkar" eden emperyalizm ulusal meselede de (yani ulusal kendi kaderini tayin etme) demokrasiyi "inkar" eder: demokrasiyi yıkmaya bakar. Emperyalizm altında Demokrasinin elde edilmesi, bir cumhuriyetin, bir milisin ve memurların halk tarafından seçilmesinin, vs. elde edilmesiyle aynı anlamda ve aynı derecede (tekel öncesi kapitalizmle kıyaslandığında) daha zordur. "Ekonomik olarak" elde edilmez olduktan sonra Demokrasi'den söz edilemez.

(...)

(...)

Ancak tröstlerin tamamiyle ekonomik yöntemlerle tekel kuramayacaklarını sanmak en büyük hata olacaktır. (...)

(...)

Ulusal kendi kaderini tayin etme siyasi bağımsızlık demektir. Emperyalizm bu tür bağımsızlığı yıkmaya çalışmaktadır. Çünkü siyasi ilhâk ekonomik ilhâki daha kolay daha ucuz (memurları satın almak, tavizler ele geçirmek, yarar sağlayacak kanunlar çıkarmak, vs. daha kolaydır) daha elverişli, dah az zahmetli kılmaktadır-tıpkı bunun gibi emperyalizm genel olarak demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmeye çalışmaktadır. Fakat emperyalizm altında kendi kaderini tayin etmenin ekonomik "elde edilemezliği"nden sözetmek halis saçmalıktır.

(...)

Cumhuriyet kapitalist toplumun üst yapısının muhtemel biçimlerinden biridir. Ve bundan öte, bugünkü koşullar altında en demokratik biçimdir. Emperyalizm cumhuriyete "gülümsemiyor" demek emperyalizmle demokrasi arasında bir çelişki var demektir.(...)

(...) Emperyalizmle demokrasi arasındaki bu çelişkinin niteliği nedir? (...)

(...) Bu mesele ekonominin siyasetle ilişkisidir; ekonomik koşullar ve emperyalizmin ekonomik içeriğinin belli bir siyasi biçimle ilişkisidir. (...)

Kievsky meselenin candamarından kaçmamış olsaydı emperyalizmle cumhuriyet arasındaki çelişkinin genelde son zamanların kapitalizminin (yani tekelci kapitalizmin) ekonomisiyle siyasi demokrasi arasındaki çelişki olduğunu belki de kavrıyabilirdi. Çünkü Kievsky, herhangi bir ana ve temel demokratik tedbirin (memurların ve subayların halk tarafından seçilmesi, tam dernek kurma ve toplanma özgürlüğü, vs.) emperyalizmle, cumhuriyetten daha az çelişik (veya, eğer isterseniz, daha çok "gülümsenen") olduğunu hiç bir zaman kanıtlayamıyacaktır.

(...)

Demokratik cumhuriyet kapitalizmle "mantıki olarak" çelişir. Çünkü zenginle fakiri "resmen" eşit bir temel üzerine koyar. Bu ekonomik sistemle siyasi üst yapı arasındaki bir çelişkidir. Emperyalizmle cumhuriyet arasında da, serbest rekabetten tekele dönüşümün siyasi özgürlüklerin gerçekleşmesini daha da "güçleştirmesi" olgusuyla derinleşmiş veya keskinleşmiş aynı çelişki vardır.

O halde kapitalizm demokrasiyle nasıl uzlaşmaktadır? Sermayenin kadiri mutlaklığını dolaylı uygulamakla. (...)

(...)

Şu sorulabilir: kapitalizm emperyalizme yol verdiğinde, yani tekel öncesi kapitalizmin yerine tekelci kapitalizm geçtiğinde bu bakımdan ne değişmiştir?

Sadece borsanın gücü arttı. (...)

Ayrıca, eğer "zenginlik" genel olarak, rüşvet verme ve borsa yoluyla herhangi bir demokratik cumhuriyet üzerinde hakimiyet kurmaya tamamen muktedirse, Kievsky, çok garip bir "mantıki çelişki"ye düşmeden, nasıl olur da, binlerce milyonu elleri altında tutan tröstlerin ve bankaların muazzam zenginliğinin finans kapitalin yabancı, yani siyasi bakımdan bağımsız bir cumhuriyet üzerinde hakimiyetini "elde edemeyeceğini" iddia edebilir?

DEVRİMCİ GENÇLER YÜKSELEN HALK EYLEMLERİNİN ÖN SAFLARINDA!

TEKİRDAĞ VE AKHİSAR'DA YAPILAN MİTİNGLERDE HAYAT PAHALILIĞI, ÜRETİCİ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜ TEŞHİR EDİLDİ.FAŞİZM LANETLENDİ.

28. 11. 1976 Cumartesi günü ETÜS(Ege Tütün Üreticileri Sendikası) tarafından düzenlenen mitingte beş bine yakın kişi "tek bir yürek, tek bir yumruk" olarak "Tütün Sömürüsüne Son" diye haykırdı. Mitinge EGÜS (Ege Üzüm Üreticileri Sendikası), DEVRİMCİ GENÇLİK(Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu), Akhisar Devrimci Gençlik Derneği(AK-DER) ve civar kasabalardan üreticiler katıldılar.

Mitingte konuşan tütün üreticileri ekonomik sorunlarını dile getirdiler. Ayrıca DEVRİMCİ GENÇLİK adına da bir konuşma yapıldı.

Yıllardan beri Ege tütün üreticileri üzerinde uygulanan sömürü, tütün üreticilerinin mücadelesini engelleyememekte, aksine onların örgütlü mücadelenin gereğine olan inançlarını pekiştirmektedir. Örgütlü mücadele sayesinde sömürünün karşısına daha kararlı, daha güçlü dikilebilmektedirler. İşte, Ege tütün üreticileri "Akhisar Mitingi"nde birleşerek "Tekel, Tefeci-Tüccar Sömürüsüne Son" diye haykırdılar.

Miting süresince halk, "taban fiyat 45, baş fiyat 65", "Randımanlar açıklansın", "Üretici Kardeş Sendika Birleş", "Tek Yol Devrim" sloganlarını tek bir ses olarak atmışlardır. Konuşmalardan sonra katılanların mücadelelerindeki kararlılığını vurgulayan devrim andının içilmesiyle miting sona erdi

TEKİRDAĞ MİTİNGİ:

21 Kasım günü Tekirdağ'da binlerce kişinin katıldığı "Hayat Pahalılığı ve Faşizmi Protesto Mitingi"yapıldı. Tekirdağ'da devrimcilerin yaptığı ilk miting ve yürüyüş olmasına rağmen katılım umulandan çok fazla oldu. Yapılan konuşmalarda ülkemizdeki son siyasi durum, hayat pahalılığı, işsizlik, Trakya'nın özgül sorunu olan ayçiçeği taban fiyatları gibi konuları teşhir edildi.

Yürüyüş ve mitinge Trakya'daki Devrimci Gençlik Dernekleri Fedarasyonu'na bağlı tüm derneklerde katıldı. Tertip komitesinde bulunan bir revizyonist ve onu dışarıdan desteklemeye çalışan 30-40 kişilik oportünist bir grubun engellemelerine rağmen Devrimci Gençlik adına bir arkadaş son konuşmayı yaptı. Devrimci Gençlik adına konuşan arkadaş konuşmasında "Oligarşinin siyasi olarak bir iflasa doğru gittiğini, bunu kamuoyundan gizleyebilmek için de halka yani tüm sınıf ve tabakalara saldırıya geçtiğini fakat bunu örtbas edebilmek için de çatışmaları yalnız gençlik içi çatışmalarmış gibi göstermeye çalıştığını vurguladı. artan hayat pahalılığı, artan işsiz sayısı yaşamın doğal bir sonucu değil, oligarşinin vardığı iflas noktasıdır." dedi. Öğrenci gençlik üzerindeki baskıları ise şöyle anlattı:"Üniversiteler kapatılıyor. Hergün bir devrimci genç daha ya yaralanıyor, ya öldürülüyor. Üniversite özerkliği denilen kavram anlamı yalnız lafta kalan bir ucube haline getirilmiştir. Okullarda ve yurtlarda faşist işgaller sürmektedir. Fakat devrimci gençlik üniversitede öğrenim özgürlüğüne sahip çıkacaktır. Okullar ve yurtlardaki faşist işgaller mutlaka kırılacaktır ve kırılmaktadır."

Konuşmalar sonrasında "Tek yol devrim","Kahrolsun faşizm", "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa kadar savaş", "Bağımsız Türkiye", "Katil oligarşi", "Devrimci işçiler sendika yönetimine", "İşçi köylü elele halk cephesinde" sloganlarıyla yürüyüş devam edip, faşizme ve emperyalizme karşı içilen devrim andıyla başarılı bir şekilde bitmiştir.

AKHİSAR MİTİNGİNDE DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU'NUN ADINA YAPILAN KONUŞMANIN TAM METNİ

Tütün üreticileri, işçiler, yurtsever halkımız, sizlere selam getirdik. Trakya'dan, İstanbul'dan, Ankara'dan, Erzurum'dan... Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'ndan!

Selam, emeğini, tüccara, tekele kaptırmamak için örgütlü mücadele veren tütün üreticilerine selam!

Dostlar,

Tütün üreticilerinin yıllardan beri süren mücadelesinin yeni bir döneminde-yiz. Akhisarlı tütün üreticilerinin, devrimci gençlikle dayanışma içerisinde yıllardır verdikleri mücadele, ülkemizde ki milyonlarca üreticiye örnek olmuştur. DEV-GENÇ döneminden bu yana bu hak alma mücadelesi, üreticiyi sömüren hakim sınıflara ve onların efendileri ABD emperlistlerine karşı halkımızın verdiği mücadelenin ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Şunu unutmayalım ki, haklarımızı almak için kendilerine karşı mücadele ettiğimiz egemen sınıflar, ordusu, polisi, komandosuyla dişten tırnağa silâhlı ve örgütlüdürler. Halkın karşısında örgütlü oluşları sayesinde yenilmez bir güç gibi görünmektedirler. Fakat, asıl güçlü olan, yenilmez olan halktır. Ve gerçek güçlerini ancak ve ancak örgütlenerek gösterebilirler. O halde mücadelemiz, üreticilerin örgütlenmelerini hızlandırdığı, var olan örgütleri güçlendirdiği ölçüde yararlı olacaktır.

Günümüzde üreticilerin örgütlenmesi, işçilerin memurların ve gençliğin örgütlenmesinden çok geridedir. Tütün üreticilerinin ve diğer üretici halkın bu örgütsel zayıflığı ve dağınıklığı, tarımsal üretim alanında sömürünün daha da yoğunlaşmasına yol açmaktadır.

Bir taraftan ürettiğimiz ürünler elimizden yok pahasına alınırken, diğer taraftan satın aldığımız gazdan-beze kadar devletin ve hakim sınıfların kontrolünde olan mallara ateş pahası bir fiyat ödemekteyiz.

Dostlar,

Ülkemiz emperyalizmin sömürgesi olan bir ülkedir. Ülkemizde emperyalizmin işbirlikçisi yerli tekelci sermaye ve onların ortaklarının yönetimi vardır. Bu bir avuç sömürücünün zora ve teröre dayanan yönetimi oligarşik diktatörlüktür.

Şu an, iyi bilelim ki mücadele etmeden haklarımızı almak hayaldir. Biliyoruz ki hak verilmez alınır. Mücadelemiz ne kadar örgütlü ve güçlüyse vereceğimiz mücadele o denli güçlü ve yılmaz olacaktır.

Vereceğimiz mücadele sadece ekonomik haklar uğruna değil, siyasi hak ve özgürlükler uğruna bir mücadele, halkın gerçek iktidarını kurmaya yönelik bir mücadele olmalıdır. Bu mücadele halkımızın her kesiminin işçilerin, köylülerin, memurların, gençliğin örgütlü ve birleşik eylemiyle daha güçlü olacaktır.

YAŞASIN HALKIMIZIN EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI KURTULUŞ MÜCADELESİ
YAŞASIN TÜTÜN ÜRETİCİLERİNİN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM
TEK YOL DEVRİM
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ

TANER AKÇAM'IN DAVASI DEVAM EDİYOR!

DGM'ler kapandıktan sonra, dava dosyası 2. Ağır Ceza'ya sevkedilen dergimiz eski sorumlu yazı işleri müdürü arkadaşımız Taner Akçam hakkında, bu mahkeme savcısı 32,5 yıl hapis cezası istemiştir. Bu savcı eski DGM savcısıdır!

İlk önce 23 Kasım'da 2. Ağır Ceza'da mahkeme önüne çıkan Akçam'ın davasıda savcının dosya hakkında kendi mütalaasını bildirmesi üzerine mahkeme, 30 Kasım'a ertelenmişti. Bu ikinci celse'de, savcı arkadaşımız hakkında 32,5 yıl hapis cezası istemiştir.

Mahkemeye 14 Aralık tarihinde devam edilecektir.

Arkadaşımız, Mart ayından bu yana Ankara Cezaevinde yatmaktadır.

EĞİTİM ENSTİTÜSÜ SINAVLARI FAŞİSTLERİN İKİ YÜZLÜLÜĞÜNÜ BİR KEZ DAHA AÇIĞA ÇIKARDI

Oligarşinin eğitimi faşistleştirme çabaları bir yıldan buyana tüm öğrenim kurumlarında alabildiğine sürdürülüyor. Özellikle eğitim enstitülerinde yoğunlaştırılan bu çabaların en somut örneğini geçtiğimiz günlerde Eğitim Enstitüleri giriş sınavlarında gördük

Sınavlar eğitim enstitülerine Ülkü Ocaklı faşistlerin yerleştirilmesinin "incir yaprağı"ydı. Sınava girenlerin bilgi ve yeteneklerinin objektif değerlendirilmesi yerine faşist kesimlerin onayları esas alındı. Yöneltilen çağ dışı sorularla faşizm propagandası yapılması yanı sıra ilerici, yurtseverlerle "dalga geçme" gayretkeşliği sergilendi. İlerici, yurtseverler "sınavlarda"elendi.

Bu oyunların teşhiriyle kamuoyunun gösterdiği tepki Milli Eğitim Bakanlığı'nı zevahiri kurtarmak için sınavları iptale zorladı.Sınavların iptaliyle faşist uygulamaların baş tezgâhlayıcıları "hakdan yana" görünümü yaratmak istediler. Ülkü Ocaklı faşistler tıpkı "silahları bırakalım" kampanyasında olduğu gibi iki yüzlülüklerini sergilediler. Bir yandan eğitim enstitülerindeki işgalleri sürdürüp, öğrencilere saldırıp onların can güvenliği, öğrenim özgürlüğünü gaspettiler. Ve bir yandan da "kazanılmış haklarının iptali"protesto için mitingler, direnişler düzenleyerek kamuoyunu "haklılıkları"na "masum (!)lukları"na inandırmaya çalıştılar.

Ama sınavların tekrarında incir yaprağı da düştü. Binlerce yurtseverin yerine yine faşistlerin alınması oynanan oyunları halkımıza daha da açıklıkla sergiledi. Tecritlikleri bir kat daha arttı ve daha dar bir hedef haline geldiler. Halkımızın "dur!"diyiceği günleri yakınlaştırdılar.

DİVRİĞİ

Ülkemizde, Divriği, konumu bakımından işçilerin yoğun olduğu bir bölge olarak önemli bir yer teşkil etmektedir. Divriği Demir Çelik Madenleri'nde 1200'ü aşkın işçi çalışmaktadır. Bunun yanında Demir Çelik İşletmeleri'ne bağlı yeni bir tesis (Div-Pelet) açıldı. Burada da 230 işçi çalışmakta. **(Ki, önümüzdeki günlerde bu rakam 1000'i geçecektir.)**

Ayrıca on tane müteahhit şirket var, bu şirketlerde toplam 900 kadar inşaat işçisi çalışıyor.

Böyle yoğun işçinin çalıştığı bir yer hiç şüphesiz ki, gözardı edilmemelidir. Oligarşi, baştan beri Divriği üzerinde çeşitli oyunlar tezgahlamaktadır. Tezgahlanan oyunların bir kısmı başarıya ulaştı: Bu bölgede Alevi-sunni ayırımını körükleyerek işe koyuldu. Divriği Konsantrasyon ve Pelet tesislerine (Div-Pelet) yasa dışı yollarla 114 tane özel eğitimden geçmiş bekçi getirildi. Bekçiler Divriği ve çevre köylerden toplanan ve sunni olan kişiler. Sömürü ve soygun düzeninin devamı için tek çıkar yol, halkı ana sorunlarından uzak tutmak ve bölge halkının bütünlüğünü bozmak için hakim sınıflar alevi-sunni ayırımını iyice körüklemişlerdir. Bölge halkı bu ayırımı nefretle karşılamaktadır.

Oligarşinin Divriği halkı üzerinde oynayacağı oyunlar bitmemiştir daha. Div-Pelet'i kendilerine zemin bulup, bu işyerinde sarı sendika kurarak, işçiler üzerindeki faşist baskıları yoğunlaştırmışlardır. Faşistler, Div-Pelet'e Öz-Yapı Sen adlı faşist bir sendikayı, getiren bekçiler yardımıyla kurdular.

5-6 ay öncesine kadar, faşistlerin değil bir sendika kuracak Divriği'de tutunacak kadar bir güçleri yoktu. Gün geçtikçe güçlenmelerinin, örgütlenmelerinin ve saldırganlaşmalarının sebebi, meydanı boş bulmalarından, karşılarında örgütlü, güçlü ve kararlı devrimcileri bulmamalarından kaynaklanıyor. Aslında, Divriği halkının faşist saldırı ve teröre, anti-demokratik uygulamalara kini büyüktür. Ama sadece kin yetmiyor. Halkın nefretini, kinini değerlendirip, bu saldırılara, bu anti-demokratik uygulamalara nasıl karşı koyulacağını öğretmek, onlara kurtuluş yolunu göstermek ve onların önünde yer almak gerekli. "Halkın Sesi","Halkın Kurtuluşu" siyasetini savunan arkadaşlar bugüne kadar bir şey yapamadılar. Bölge'de şu gerçeği açıkça görüyoruz: Faşistler yeni yeni mevziler kazandılar, buna karşılık Devrimcilerin gücü geriledi.

Anti-faşist mücadele özünde bir devrim sorunudur. Ama, **"nasıl olsa devrim sorunudur"** diyerek güncel mücadeleyi ihmal etmek beraberinde faşistlere çeşitli demokratik mevzilerin terkedilmesini getirir. Bunun için devrimcilerin görevi, anti-faşist mücadeleyi hayatın her alanına geçirip, kitlelerin en önünde yer almak, faşistlerin istediği yer ve zamanda değil, devrimcilerin istediği yer ve zamanda, faşizme karşı en aktif mücadele biçimlerini geliştirmek, böylelikle halkımıza gerçek kurtuluşunun nerede olduğunu kavratmak ve doğru devrimci siyaset ışığında, kitleleri faşizme karşı tek bir yürek, tek bir yumruk halinde olmalarını sağlamak, kısaca halk kitlelerini faşizmin karşısına bir kale gibi dikmektir.

TEORİ YAYINLARI ÇEVİRMENİ VE SORUMLUSU SAFFET RÜŞTÜ TEKİN 7.5 SENE HAPSE MAHKÛM OLDU.

Teori yayınları tarafından yayınlanan **"Proletarya Partisi Üzerine"** adlı kitabın çevirmeni ve sorumlusu Saffet Rüştü Tekin, Yargıtay 8. daire kararıyla 7.5 sene hapis ve 2.5 sene sürgün cezasına çarptırılmıştır. Mahkeme kararı sonucu beraat eden Rüştü Tekin, Yargıtay tarafından **"Kitabın Türkiye'nin bugünkü ortamında yayınlanması propaganda suçu"** olduğu gerekçesiyle suçlu bulunmuştur.

Saffet Rüştü Tekin şu anda Bolu cezaevinde yatmaktadır.

CHP KURULTAYI İLE İLGİLİ YORUMUMUZ, YER DARLIĞINDAN DOLAYI 16. SAYIDA YAYINLANACAKTIR.

BUGÜN, ZONGULDAK'TA PATRON VE Z.M.İ.S KARŞISINDA YAPILACAK ŞEYLER VARDIR. İLK YAPILACAK İŞ, Z.M.İ.S. YÖNETİCİLERİ İLE PATRON ARASINDAKİ KİMSENİN BİLMEDİĞİ TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ TASLAĞININ ELE GEÇİRİLMESİDİR. BU TASLAK İŞÇİLER TARAFINDAN DOĞRU OLARAK DÜZELTİLMELİ VE DE PATRON OLAN DEVLETİN ÖNÜNE SÜRÜLMELİDİR. "BİZİM İSTEDİĞİMİZ BUDUR, ALACAĞIZ" DEMEK YETERLİDİR. TOPLU DAVRANMAK, BİRLEŞMEK VE GEREKTİĞİNDE İŞİ BIRAKMAK YETERLİDİR. VE BU, ZONGULDAK'TA BAŞARILIR. VE BU, DOĞRU ÖRGÜTLENMENİN DE BAŞLANGICI OLUR.

zonguldak maden işçisinin sesi dalga dalga yükseliyor

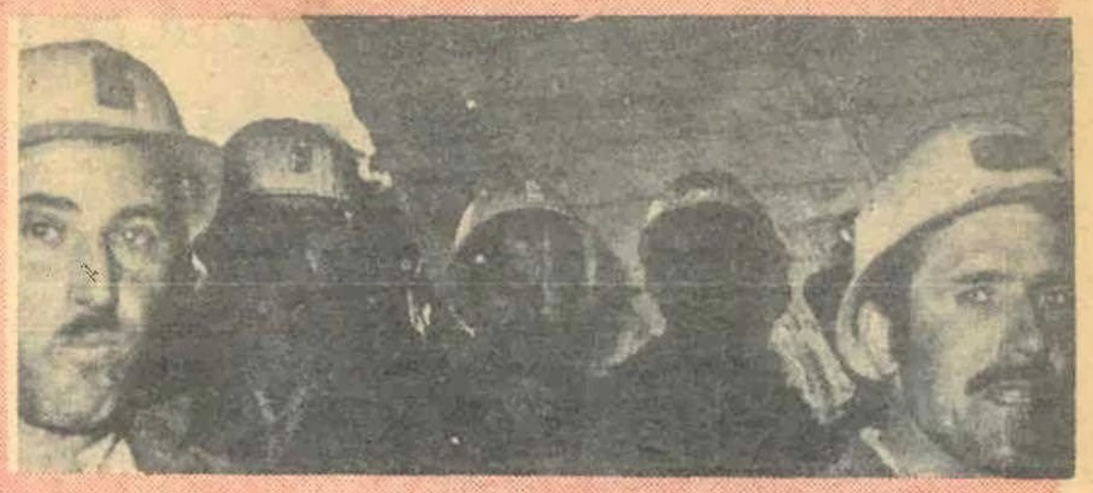

SENDİKA BİR İŞÇİ ÖRGÜTÜDÜR. İŞÇİNİN YÖNETİMİNDE SÖZ VE KARAR SAHİBİ OLDUĞU, ONUN ARACILIĞIYLA EKONOMİK DEMOKRATİK HAKLARI UĞRUNA MÜCADELE ETTİĞİ, KENDİNİ EĞİTTİĞİ, DAHA İLERİCİ MÜCADELEYE KENDİNİ HAZIRLADIĞI BİR ÖRGÜTTÜR. TOPLU SÖZLEŞME DE BÖYLE BİR ÖRGÜTLENME İÇİNDE BİR ANLAM KAZANIR. İŞÇİ SÖZLEŞMEDE YER ALDIYSA BİR ANLAM KAZANIR. SÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİ DE İŞÇİNİN EN GÜCENDİĞİ ARKADAŞLARININ KATILMASIYLA, TÜM İŞÇİNİN BİLGİSİ VE ONAYIYLA YÜRÜTÜLECEKTİR. PATRON İŞİ SAVSAKLARSA, HAKLARINI TANIMAYI REDDEDERSE, GREV, ÜÇ BEŞ SENDİKACININ DEĞİL, İŞÇİNİN KARARIYLA YÜRÜYECEKTİR.

Geçtiğimiz günlerde Zonguldak havzasında Kozlu ve çevresinde maden işçileri ocağa inmeyerek direnişe geçtiler. Direnişlerden bir süre Önce gazete manşetleri ZMİŞ'in (Zonguldak Maden İşçileri Sendikası) grev kararı aldığını duyuruyordu. Hangi dağda kurt ölmüştü de ZMİŞ yöneticileri grev kararı almışlardı; İş kazalarının en yoğun olduğu zaman "kazaları azaltmak için üretim zorlamasından vazgeçilmesini iş verenlerden istemeyiz" diyen sarı sendikacılar bu kararı nasıl alabilirlerdi;

Sendika, "Bu sendikanın başına kimi getirirsek getirelim bizleri patronlara satacaktır" diyen işçileri bir daha atlatmak onlara şirin görünmek için bu kararı almıştı.

Kozlu'da başlayan ve bütün havzayı kaplayan sendika aidatlarına karşı çıkış hem sendika hem de işveren için korkutucu olmaya başlamıştır. Bugün, işveren, işçi haklarını vermeyecektir ama, toplu sözleşme karşısında işçilerin ne yapacağı korkutmaktadır onları. Hakim sınıflar, içine düştükleri bu çıkmazda, üzerine titredikleri Zonguldak'tan çok çekinmektedirler. İşçilerin isteklerini karşılamak, haklarını vermemek kararındalar.

Can güvenliği için ve emniyet tedbirlerinin yokluğu nedeniyle yer yer direnişler sürekli varolagelmektedir. İşçiler yer yer can pahasına çalışmaya karşı çıkmaktadırlar. Bu nedenle ocaklara inmemektelerdir. Son zamanlarda bu direnişler sıklaşınca devlet sendikası erbabı ZMİS yöneticileri bu hareketlerden kuşku duymaya başlamışlar ve 1966'larda bir CIA ajanının tavsiyesi doğrultusunda hareketi sendika çevresinde merkezileştirip, hareketin dinamiğini emmek ve hareketi pasifize etmek yolunu tutmuşlardır. Bu nedenlerle ZMİS yöneticileri grev kararı almak zorunda kalmışlardır. İşçilerin başkaldırılarının grev adı altında sarı sendikanın altında merkezileştirilmesidir amaçları.

İşverenlerin içine düştükleri bu durum ve sarı ZMİS yöneticilerinin çıkarları Zonguldak'ta grev kararını gündeme getirmiştir. Ama onlar bu kararı bile uygulamaya korktular. Artık geçerli olan kararı Zonguldak maden işçisi verecekti.

Sendika toplu iş sözleşmesi görüşmelerini işçiden gizli yürütmekte ve sendika açıklarını toplu iş sözleşmesi görüşmeleri masrafları olarak gösterebilmek amacıyla görüşmeleri savsaklamaktadır.

Bu durum işçilerde var olan tedirginliği arttırmıştır. Tedirginlik düşük olan ücretler, bozuk olan çalışma şartları, aksak olan, uygulanmayan ve yeterli ölçüde olmayan sosyal hakların ve işverenin toplu görüşmelerinin hangi safhada olduğuna dair hiçbir bilginin işçilere verilmesini şart koşarak TİS masasına oturmasının sonucudur.

Toplu iş sözleşmesi imzalandığında patron işçilerin bilinçlenmelerinden dolayı gelen birikimi savmak için suçu sendikaya, sendika'da suçu patrona yükleyecektir. Sözleşme sonucu artan ücretler, işçinin ücret düşüklüğünden dolayı borçluluğunu biraz azaltacağı için işçilerin zorlaması sona erecek ve hareket sendika ve patronların lehine sonuçlanacaktır.

DİYAR-I KÖMÜR

Zonguldak bu sarp yerdir. Dik kayalardan geçilir, hırçın denize ulaşılır. Sahilde "Huzur evleri" yalılar, merkezde bankalar, sinemalar, EKİ Müdürlüğü, Restoranlar, Hükümet binasıyla, sendika iç içedir. Ama Zonguldak'ın nabzı Karadon'da Asma'da atar. Buralarda hak mücadelesinde şehit düşen işçilerin anısı yaşar.

Zonguldak İşçi sınıfı tarihi kendiliğinden gelişen zaman zaman büyük patlamalarla sonuçlanan olaylar zinciridir. Bu geçmiş mücadele geleneği; örgütsüzlük sonucu doğal bir örgütlenmeyi doğurmuştur.

1908 KIVILCIMI:

1908 fırtınalı bir tarihtir. İşçi sınıfının ilk grev uygulamalarına başladığı tarihtir. Grev kıvılcımı İstanbul, Varna, Selanik, Demirkapı grevleri günün gazetelerinde ilk işçi hareketlerinin sesini duyurmuştur.

1908'de başlayan grevlerin kıvılcımı Zonguldak ve havalişinde de çakmıştır. Maden işçileri hastane yapımı için kendilerinden kesilen paralara itiraz etmişler ve ayaklanmışlardır. Direniş, maden işçilerinin demiryolunu kesmesiyle başlamış. Meşaleler yakılarak allı-güllü bayraklar çekilerek o-

ocaklara yürünmüştür. Ve kısa zamanda Zonguldak yerinden oynatılmıştır.

Osmanlı Gambot dolusu asker salar grevcinin üstüne. Ama işçiyi Gambot'la askerle sindiremiyeceklerdir. Artık işçi cephesinde zafer sesleri yükselmektedir. İstekleri kabul edilmiştir. Hak alınmıştır.

1965 PATLAMASI VE
değişmeyen düşman

1965 yılı, Anayasa, Grev Toplu İş Sözleşmesi, Özert TRT, Üniversite, Özgür basın, Demokrasi ve bir "müessef olay".

Zonguldak Havzasında işçi yine ayağa kalkmıştır, hakkını istemektedir. Ama 1908 deki düşman yine karşısındadır. 1908 den 1965'e çok şey değişmiş, gelişmiş ve genişlemiştir. Sermaye değişmiş, gelişmiş ve genişlemiş sarı sendika ve sendikacılar eklenmiştir bu cepheye.

Maden işçisi bir daha ayağa kalkmıştır. İşçilerin "Başbakan'ı buraya isteriz" sesi, işverenlerin korkusunu bir kat daha arttırmıştır. Buna bir çare bulunmalıdır. Ve çare işçinin haklı isteklerini yerine getirmek değildir. Çare, deniz piyadesi, işletmenin milisleri toplar tüfeklerdir. "Bölgeye asayişi sağlayabilmek için mevcut jandarma ve deniz piyadelerine ilaveten 2 alay ve 1 top destek taburundan müteşekkil bindirilmiş bir askeri birlik gece yarısı olay yerine gönderilmiştir" diye yazıyor bir İstanbul gazetesi, "müessif olaylar sonucunda güvenlik kuvvetlerinden yaralananlar olmuştur."

1965 Martında Zonguldak havzasında yer yerinden oynamış, Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar jandarma kurşunlarına hedef olarak ölmüşlerdir. Tetiği çeken, yerli yabancı sermayedarlar ve onların sömürü ve soygununu düzenleyen iktidar, Devlet'in güvenlik kuvvetleri... Bu 1908'de de böyle idi, yalnız bugün buna sarı sendikalarda eklendi.

1965-1976

Zonguldak havzası artık yeni bir döneme girmiştir. Ocaklar arasına yerleştirilen askeri birlikler, işyeri koruma kuvvetleri polis ve sendika. Amaç işçinin kendiliğinden gelişen ekonomik bilincini kontrol altına alma. Zonguldak'ın yolu yoktur, ilçe yolları yoktur. Trenle gitmek bir ölümdür. Yani çevrenin bütün kültür merkezleriyle bağlantısı kesiktir. Kesilmiştir. Bugün gelişen yollar, kurulan bağlantılar ve maden işçisinin karşı karşıya kaldığı şartlar bu zinciri zorlamaktadır. Artık eski metodlarla daha fazla bu işin yürümesine olanak yoktur. Sendika ile işçilerin arasındaki bağlar iyice kopmuştur. ZMİS bir devlet sendikasıdır. Görevi işçilerin ekonomik mücadelesinide bastırmaktadır. Bu yönüyle klâsik, işçi sınıfının mücadelesini ekonomik mücadele sınırlarına hapsetmeye çalışan sarı sendikacılaktan da geridir. Şimdi yapılmak istenen, özellikle maden işçileri içinde en aktif kesim olan yeraltı işçilerinin tabandan gelen zorlamasını, daha akılıca yöntemlerle, demokratik görünüşlü klasik sarı sendikalara dönüştürmektedir.

İşveren ve Sarı sendikacılar bu yeni oyunlarını uygulamaya koysalar bile başaramıyacaklardır. Bu iş kolunda işçinin söz ve karar sahibi olduğu devrimci sendika vardır. Bu alan artık boş değildir. İşverenlerin bu oyunu işçilerin mücadele geleneğinin devrimci bir şekilde zorlanması, devrimcilerin doğru müdahalesiyle bozulacaktır.

KOZLU DİRENİŞİ

1965'den sonra iki direniş oldu. Polis ajanları bu direnişte kendini gösteren ilerici işçileri tespit etti ve Zonguldak dışına sürdü. 1976 Kasımındaki direnişte de aynı oyun sergileniyor. ZMİŞ ve patronun ispiyoncuları ileri unsurları eskiden olduğu gibi bu gün de ayıklayıp işten atmaya çalışıyorlar. Ama artık işçiler uyanıyor; duvarlara, baca ağızlarına şunlar yazılıyor:" Devrimci işçiler sendika yönetimine", "İşçinin söz ve karar sahibi olduğu sendikal mücadelede ileri", " Kahrolsun sömürücüler"

NEDEN TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ İMZALANMIYOR?

İşçilerdeki bu gelişme, İşvereni ve ZMİS yöneticilerini korkutmaktadır. Satılmış Tepeler ve Mehmet Çavdarların çoğalması korkutmaktadır onları. İşçinin hırs ve birikiminin verdiği korkuyla sözleşme imzalanamamaktadır, Görüşmelerin uzatılması sonucu biriken kabaran hıs patladı ve daha çok patlayacaktır. Kısacası işçilere sorulmadan, danışılmadan imzalanan bir toplu iş sözleşmesini işçiler kabul etmeyeceklerdir. İşçiler kendilerinin söz ve karar sahibi oldukları ve bir mücadele silahı olarak kullanacaklarısendika arayışı ve özlemi içindedirler.